

הזמנה טרם הקדמה

ברגעים אלה שהספר נכתב, האנושות כולה נמצאת בעיצומה של מלחמה, שתוצאותיה יקבעו את האופן בו הגזע האנושי יוסיף להתקיים בתקופה הבא: תוך שמירה על ערכי החופש, חופש הדיעה וחופש ההבעה, זכויות הפרט, זכויות הקניין, חופש התעסוקה ועוד ערכים שאפשר להגדיר בשתי מילים – חריות הפרט.

או

תחת משטר אימים, רצחני, כוחני, טוטאליטארי עד לדרגת ההתערבות בהרכב הגנום, משטר שירתום את ההישגים הגדולים של המדע והטכנולוגיה, לרעת האדם, לדיכוי, לנישולו מכל נכסיו, לשליטה מוחלטת על מחשבותיו, רצונותיו ובהכתבת עריצים שהיו תמיד לאורך ההיסטוריה, רק שהכוח שעומד כעת לרשותם, מאיים להפוך אותם למזיקים ביותר שידעה האנושות.

לצד המתקפה המתמשכת, שחוצה את הגבולות הפוליטיים והלאומיים ההיסטוריים, על מקורות הקיום: האוויר, המים, המזון, על המערכות הנלוות שנועדו לשרת את הכלל ואת הפרטים שכלולים בו, כמו מערכות הפוליטיות, המשפטיות, החינוכיות, מערכות הבריאות, הרווחה, הכלכלה וכו', ה"סדר החדש" מקים לעצמו מפלצת ניטור, מעקב ושליטה, באמצעים פולשניים וכוחניים, תוך הפעלת צבא וכלי נשק על מנת לכפות את משנתו שכותרתה, שילטון המיעוט, האליטה בעיני עצמה, קבוצה מצומצמת של טייקונים ואנשי שררה בעמדות הכוח ובעזרת צבא מדענים ומומחים בתחומי הגוף, הנפש והטכנולוגיה, על רוב אוכלוסיית העולם שלצורך ריסונו, הפיכתו לצייתן, מחוסר יכולות התגוננות ומחלש גופנית ונפשית - מתמקד רוב המאמץ המלחמתי, על התודעה.

תודעת הפרט ותודעת הכלל.

דווקא בעת הזאת, במלחמה שמתנהלת על תודעת האנושות, אחד מהאמצעים והכלים שיאפשר את הניצחון בה, הוא דווקא ההתעוררות והתנועה לקראת הרחבת התודעה.

התודעה השלמה, המאוזנת, המתרחבת והמתחדשת היא בהגדרתה – החירות.

וזאת המלחמה על החירות, מלחמה בשיעבוד - אולי המלחמה החשובה ביותר בתולדות ההיסטוריה האנושית והספר "התעוררות" הוא קול קורא להתגייסות כללית, איש איש ואישה, להתנער ולקחת חלק במאבק.

חשוב להדגיש כי התכלית שעומדת בבסיס הבריאה, לא משתנה ח"ו, רק שהתקופה הנוכחית תקבע את קצב השגתה. אם תנצח העריצות, התכלית תתעכב ולתקופה שקשה לאמוד אותה. אם תנצח את העריצות ובמקום שהיא שואפת לצמצם אנחנו נרחיב, לא רק שהמגמה השלילית והשפעתה יעלמו כעשן, קצב השגת התכלית ועלית המדרגה, יואץ פי כמה, בע"ה.

כאדם מאמין, אין לי ספק שקריאת ההתעוררות הדרמתית הזאת, היא כל כולה, קריאת הבורא אל נבראיו – השיגו תכליתכם בעולם הזה, הפטרו מכל אבני הריחיים שאתם מניחים על צווארכם, התכנסו ביחד, איש איש ואישה ויכולותיהם ועימדו במבחן. מבחן שאתם יכולים לו.

בהצלחה

עמיקם

מקבוצת, BeeButt.com,

התעוררות

חוט, חוליות וסדר חדש, בין שלושה קצוות.
ספרו של עמיקם שוסברגר © כל הזכויות שמורות

מהרגע שהתחוויר לי, שהקרב בתהליך הזה שעוברת האנושות והבריאה בכלל, הוא על התודעה, באותה הנשימה התחוויר לי שאין לי מושג וצל של מושג, מה זאת "תודעה", ממה מורכבת, כיצד פועלת, מה מניע אותה ואיך היא מניעה את האדם? הרבה שאלות ושאלות נוספות שהתשובה עליהן נמתחת על פני 59 שנותי כמו שהיא נמתחת מאז שחר ההיסטוריה הרשומה, שחר האנושות. רסיסים של מידע באין סוף צורות וצבעים שביחד מצטרפים לכדי שני סימנים מטפוריים: סימן שאלה וסימן קריאה.

אין אחדות שמצטרפת לכלל תמונה בהירה והיא נחלקת בין חלקים המאירים שבה וחלקים החשוכים, חלקים הוודאיים שבה וחלקים המעוררים בעיקר את הספק. בין שני הקטבים האלה, נעה האנושות, נע העולם שסובב אותה, תומך בקיומה ותוך כדי נטיה הולכת וגוברת להתכנסות, כל חלק וחלק בעצמו, בפנימיותו, בשפתו, תוך שלילת הזולת. כאילו כמו תמונת פסיפס שהחלקים מהם היא מורכבת, עסוקים בעיקר בהריסה ומאבק, בינם לבין עצמם. תמונה שאוכלת את עצמה ונוצרת מחדש, במחזוריות שאינה נפסקת.

הצורך להפוך את המגמה, לנתק את השרשראות שכופות את העצירה והנסיגה הזו, כ"כ ברור, כ"כ מתבקש ובכל זאת, לא בא בקלות. דפוסים שנטבעו באנושות, משחר היותה, דפוסים שניטבעו בי, מרגע הלידה וקצת לפני, לא משנים ביום או יומיים. אין ספק לפחות על פי הבנתי, שהדחפות לשינוי גדולה, שהשינוי יגיע בעליות וירידות, גאות ושפל, שפעם יפעל בקצב ופעם באיטיות, כמו שצריך וטוב שכך. ולגבי תפיסת תמונת המציאות כפי שהיא בעיני ועיני רבים אחרים, אין ספק שאנחנו כולנו, האנושות כולה, חלק הטבע שבה וחלק רוחני שבה, על קו פרשת המים וזאת לא פחות ממלחמה.

החלק, חלקי שלי במאבק: בין השאר, כתיבת הספר "התעוררות", בו אני חוקר את התהליך הזה בדיוק, של מעבר מהשינה ליקיצה, מהעצירה לתנועה, מהתודעה המצומצמת למודעות השלמה, מתוך רצון וכוונה להגיע למסד רעיוני ובסיס מעשי, בשפה פשוטה, לחקור, לאבחן, לרפא ולשכלל, את חלק תודעה הזה, שעומד היום למבחן ואני עושה זאת בכמה אמצעים ומכמה טעמים.

את הנושא אי אפשר להקיף בספר אחד והוא עמוק ורחב מיני ים. לכל מסלול שנפתח יש שניים, שלושה ויותר שמתפצלים ממנו ובקלות אפשר לאבד את הקשר הפשוט והברור בין נקודת הראשית, לאחריתה. האופן הנכון בכריית המנהרה הזאת הוא לעבוד משתי הנקודות, זו לקראת זו ובנוסף, לסמן מראש את נקודת האמצע, נקודת המפגש, טרם תהליך הכרייה. ההר האדיר הזה שאנחנו עוברים דרכו, מציע אין סוף פיתויים בדרכנו, שכר הטוב בכל פינה ופינה וכדי שלא לסמוך יתר על המידה, שיהיה בנו הכוח לעמוד בעוצמה האדירה ובכל זאת, להגיע למחוז חפצנו שביקשנו בתחילת הדרך, שלושת הנקודות האלה: הראשית, האחרית ונקודת המפגש, כשנציב אותן מראש ונכוון להגיע אליהן ויהי מה, מובטח לנו שנזכה, בחסדי האל, לראות את האור, בכל אחת מהשלושה.

"התעוררות" בעיקרו וכותרתו, הוא ספר רפואי, המתבסס על מחקר מדעי, בשדה בתולי שגם אם "גרדו" מעט משכבתו החיצונית, עדיין רב הנסתר בו על הנגלה. וכמו שאת המטלות האתגריות ביותר, אנחנו דוחים תמיד לתחתית הערימה, המדע והמחקר בן זמננו, רץ לכיוון אורות הנוצצים באופק הרחוק, עוד בטרם, "סגר כמה פינות" במרחק נגיעה מאפו. במהלך עבודת התחקיר על הספר, גיליתי מגמות של הסתרה, מכוונת ושאינה מכוונת, בורות שנשענת על שכבות של בורות שקדמו לה, ערימות של ציטוטים שכמו בקילוף שכבות הבצל, או בניסיונות הנילואים

של מדעני מאיץ החלקיקים בשוויץ, למצוא את "חלקיק היסוד", בסופו של דבר, תחת ערימות המלל הארוזות היטב, לא עומד דבר.

"התעוררות", אין בשורות הכתובות בין דפיו, את התשובה. יש בו את בניית הכלי שיפליא להכיל אותה. כלי שהוא נחלת כל יציר נברא, כל אחד על פי מיטב שאיפותיו, השגתו וחשקו להכיל אותה. הספר אינו מיועד למי שאין בו את התשוקה הבווערת, לשאול, לחקור, להכיל, לאפשר, לקבל ולהעניק, בנשימה אחת, ובכל אחת ואחת שעוקבת אחריה.

בזמן הקצוב, שניתן לנו, בכוונת מכוון, כשהווייתנו ורצונותינו מורכבים משני הכוחות המניעים את היקום ואת העולמות שמעליו, הגן שאילנות המאכל בו הרבה ועוד שני עצים: כוח עץ הדעת וכוח עץ החיים, כל יום שעובר, כל שעה, כל דקה, ערכם לא יסולא בפז ובכסף רב.

בהעדר התשוקה להביא את הימים, השעות והדקות של חיינו שהוקצבו לנו כל אחד על פי מידותיו, בגן עדן הזה שבארץ, מראשיתם ועד אחריתם, להכרות ומפגש הגלוי עם בורא כוחות הגן ואדונם, הם בעיני ההגדרה של "בזבז זמן".

"התעוררות" בתוך ובין השורות, מתיימר מראש לעורר בכם את התשוקה הזאת ושתבער באש הטובה, בדרך עליות וירידות, כניסות ויציאות, עליות וירידות, גאות ושפל, בקצב האור ובמהירות סיבוב כדור הארץ סביב צירו וביחד, תוך כדי התנועה להשיג את תכליתנו, תוחלתנו ואחריתנו הטובה. הראשית, האחרית ונקודת המפגש. החלק שלכם בכתיבת הספר, הוא בתוכן, בחוויה, ברגש, בהשראה שתעוררו בסביבתכם, תוך כדי התנועה שיעורר בכם בע"ה.

חלק חוט השדרה שעובר בתוכן הספר, כחוט השני, בעיני, המפתח להבנה הפשוטה והגלויה של ראשית משפט הבריאה ואין בו, בחוט השדרה, שמוקף חוליות, שום דבר שנלקח כמובן מעליו על ידי. כולל הסיבה להיותו, חוט ש"יוצא" מהמוח, מהווה את השדרה המרכזית והמסלול העיצבי בפועל, לכל אחד מתפקודי המוח שבכח (בפוטנציאל) לתנועה. קודם לכל. מעבר לבסיס הזה, ועל קצה המזלג, חושף את שאר יכולותיו ושכבותיו בחלק ה"רוחני" (הדיגיטלי) שבו ובחלק הטבעי (האנלוגי) שבו. ולפי מיטב חלקי שקיבלתי מהבורא הטוב ויכולתי.

עמיקם

קבוצת Beebutt

פרק ראשון מבנה הווית האדם:

"מבנה" האדם, הוויתו והשכבות מהן הוויתו מורכבת, כולל חלק רוחני המופשט וחלק הגופני החומרי. אני נוהג לכנות את חלק הרוחני – דיגיטאלי ואת חלק הגופני – אנלוגי. לידיעתכם.

בחלק הרוחני - שלושה מרכיבים המכילים, כל אחד, שש שכבות:

שש שכבות מודעות/תודעה

שש שכבות מחשבה

שש שכבות זיכרון

שש שכבות בכל חלק וחלק משלושה המרכיבים ובהתאמה בניהם.

שכבה	זכרון	מחשבה	מודעות
תנועה שרירית	זכרון תנועה שרירית	מחשבת תנועה שרירית	מודעות תנועה שרירית
חווייה חושית	זכרון חושי	מחשבת חושים	מודעות חושים
רגש	זכרון רגשי	מחשבת רגשות	מודעות רגשות
יצירה/הבעה	זכרון יצירתי הבעתי	מחשבת יצירה/הבעה	מודעות יצירתי/הבעתי
השכלה	זכרון השכלתי	מחשבת השכלה	מודעות השכלתית
רוחניות (מודעות)	זכרון רוחני	מחשבה רוחנית	מודעות רוחנית

המבנה הזה, בהיותו שלם ויש בנו את היכולת בכוח ואת שליחות ותכלית האדם בכלל, כמו החברה שסובבת אותו והטבע כולו, כולל הדומם הצומח והחי המרכיבים אותו, להגיע למיצוי המבנה הזה הרוחני ובהתאמה את חלק הגופני החומרי שבו, חלק הטבע,

המבנה הזה, מהווה מערכת יסוד ובסיס לקשר של האדם עם סביבתו החיצונית ועם בוראו שמסובב לו את סביבתו החיצונית. **המודעות, המחשבה והזכרון** שמרכיבים מבנה הרוחני המופשט על שכבותיהן, מסוגלות לפעול זו עם זו, ברמות ויכולות מיטביות רב שכבתיות, לקבל ולהשפיע לסביבתם האנושית, לקבל ולהשפיע לטבע שתומך בחלק הגופני והחומרי של האנושות והנבראים כולם ובסופו של תהליך להתקשר עם הבורא, עם תוכנית ומחשבת הבריאה, ולקחת חלק פעיל בתהליך הבריאה עצמו. בהדדיות עם הבורא.

רף גבוה ... ובהישג יד.

הגדרת המודעות/ תודעה:

מודעות ותודעה, הם שני שמות/פעלים באותו עניין ובכל זאת יש בהם הבדל דק: המודעות היא התכונה עצמה שלעניות דעתי, בהגדרתה הפשוטה, היא היכולת לתפוס את המציאות כפי שהיא ולהגיע להשתתף בעיצובה והפעלתה. **התודעה**, מגדירה את "אחוזי הניצולת ואיכות הפעולה" על המערכת שעליה מופקדת כל מודעות

ומודעות: המודעות התנועתית, החושית, הרגשית וכו' (ראה טבלה). אולי כמו ההבדל בין "דעת" ל "תבונה", בשפת הקודש. הדעת היא התכונה, התבונה היא היכולת להפעיל אותה.

פלדנקרייז: לא מצאתי בתחילת חלק העיוני בספרו "שכלול היכולת", התייחסות לתודעה, אלה לזו של ה"פעולה", אותה הוא מגדיר כמעצבת "דמות עצמנו" – "שינוי בדינמיקה של פעולותינו פירושו שינוי בדמות עצמנו, שינוי ערכם של הדחפים השונים וגיוסם של כל האברים המשתתפים בביצוע". פלדנקרייז בספרו "שכלול היכולת" שהווה את הבסיס והראשית לשיטתו "שיטת פלדנקרייז", מתרכז בשאלה, כיצד נוצרת "הדמות העצמית התנועתית" ומשליך אותה על שלושת המרכיבים הנוספים שמהם מורכבת לתפיסתו, "דמות עצמנו" ולוקחים חלק בכל פעולה (תנועה) תחושה, הרגשה ומחשבה. לדבריו, ארבעת המרכיבים כולם, מרכיבים את "דמות עצמנו" ומשתתפים כולם בכל פעולה שאנחנו מבצעים. בהמשך חלק העיוני בספרו "שכלול היכולת", את המושג "מודעות" מייחס פלדנקרייז המנוח ל"התמקצעות". מעין העמקה בפעולות המתבצעות "כדרך הטבע" לכלל מדע, כשהחברה האנושית מתנה את השימוש ה"מודע" בתחום ומקצוע מסויים, בלימוד והכשרה שיטתית. עוד בהמשך כתב כי "התנועה היא יסוד התודעה".

ההבדל בין תפיסתי לשלו היא שאומנם ה"תנועה השרירית" היא שכבת המודעות הראשונה, הבסיסית, רק שהיא ייחודית לשכבת תנועה השרירית, כשם שאר שכבות המודעות שיש: מודעות חושית, מודעות רגשית, יצירתית וכו'. לכל שכבת מודעות ישנה ה"עטיפה" של המחשבה הייעודית ואת הרישום בזיכרון הייעודי. לדוגמה: מודעות תנועה שרירית, מקבלת את לבוש "מחשבת התנועה השרירית" ואת הרישום ב"זיכרון התנועה השרירי". מודעות החוויה החושית, מקבלת לבוש המחשבה החושית ונרשמת בחלק הזכרון החושי, וכו'.

תחת הכותרת: "תודעה – עידן חדש באבולוציה" מסכם פלדנקרייז את הבנתו במושג **תודעה** (ומתכוון למושג "מודעות"): "המערכת העליונה המפותחת אצל האדם יותר מאשר אצל כל בעלי החיים האחרים, מאפשרת תודעה – ז"א הכרת הצורך האורגני וברירת האמצעים לסיפוקו. הודות לתכונת המערכת הזאת מאפשרת התודעה שיפוט, הבחנה, הכללה, הפשטה, דמיון וכדומה" ומסכם עם "אני מאמין" שהעת הזאת מברשת את הופעתו של האדם האנושי. וישנה עוד התייחסות למושג "תודעה" בחלק הנושא את הכותרת "לאן".

לא אכנס שוב להבדל המיבני, בין תפיסתו לשלי, אומר רק כי לעניות דעתי, החיסרון הגדול בתפיסתו, היא הדרת "**הבריאה**" והדרת "**הבורא**", כמו גם את תכלית הבריאה ל"**השתוות הצורה, בין הנברא לבורא**" שהיא הביטוי והגדרת חלק ה"**מודעות**" בשלוש החלקים המרכיבים את חלק הרוחני שבאדם הנברא והנבראים בכלל.

"**מודעות**" (או "השתוות הצורה בין בורא לנברא") היא לעניות דעתי ה"סיבה" הראשונה בחשיבותה לבריאה ולקיום המציאות, על כל הנבראים שבה, בחלק הרוחני וחלק הטבע שבהם, למרות שמופיעה בסדר ההתגלות – אחרונה.

ברפואה הסינית (בריאות נוסח סין מאת ד"ר גדעון רון): "ידע" – מכלול הפרטים המוכרים להכרה. "מדע" – כלי להרחבת הידע ולארגונו במסגרת חוקים וכללים. "מודעות" – ההכרה בקיומם בטבע של ידע, כללים וחוקים שאינם מוכרים עדיין להכרה.

נראה לעניות דעתי שההגדרות ברפואה הסינית כמו שמפרש ד"ר רון, הם מהסוף להתחלה, כאשר המונח "**ידע**" מכוון לזיכרון והמונח "**מדע**" מכוון למחשבה. את המושג "מודעות" הוא מתאר על דרך השלילה, כמודעות שמודעת לחלקים לא מודעים שבה. יותר מתאים כאמור לחלק "**תודעה**" שבמודעות, שמגדיר את "אחוזי יעילותה".

זוה"ק שיר השירים: בתורת הקבלה, אין סוף מאמרים על מבנה הרוחני של האדם הנברא ולעניות דעתי, ברוב המקרים שמדובר על ה"שכינה", מדובר על מה שאנחנו מכנים בשם "תודעה". בחרתי להתמקד **במאמר אחד מתוך "זוהר חדש" כרך שיר השירים הנקרא טעמים, נקודות ואותיות.** במאמר הזה ובזוה"ק בכלל, מושגים

הנמסרים ב"שפת הענפים", שהיא שפה הלוקחת מושגים רוחניים מופשטים ומלבישה אותם על מושגים ארציים כדי שתהיה לנו אחיזה בהם.

טעמים, נקודות ואותיות, הם לעניות דעתי, השמות בהם מגדיר הזוה"ק את המודעות (טעמים), המחשבה (נקודות) והזיכרון (אותיות). ועל קצה המזלג בלבד, כי התורה הזאת עמוקה מיני ים, השלישייה הזאת, היא ההרכב של חלק הרוחני שבאדם, שאני מכנה אותו, "חלק הדיגיטלי" שמצטרף לחלק הטבע שבאדם שמכנה "חלק אנלוגי", לכדי שלמות אחת שהיא הווית האדם הנברא. האותיות, הם "הכלים" לקבלת השפע העליון והם התנאי והבסיס לקיום. מבלי הכלים שכונסים בתוכם את אור העליון (החיבור/זיווג בין טעמים לנקודות), אי אפשר לדבר במונחים של בריאה, כשם שמבלי הזיכרון שכונס ורושם את הארת הבריאה (החיבור/זיווג בין המודעות למחשבה) אי אפשר לדבר במושגים של אדם נברא. ואם יורשה לי להשתמש בדוגמה מעולמנו, הטעמים/ מודעות היא היהלום בתצורתו הגולמית שסגולתו גנוזה בו, הנקודות/חכמה היא ליטוש היהלום וגילוי סגולתו, יופיו ועוצמתו והאותיות/זיכרון היא תיבת האוצר בתוכה היהלום המלוטש מופקד. הטעמים, או אותו היהלום הגולמי שסגולתו ניסתרת, על פי המאמר בזוה"ק (שה"ש אות תקפ"ג – "תורי זהב הם הפסוקים של הטעמים שבאותיות משום שהם מלמדים הדרך איך להניע האותיות אם לימין, להמשכת חסד, אם לשמאל להמשכת חכמה דשמאל) ולעניות דעתי, מעין מכשיר ואמצעי למשיכת שפע ודעת עליונה לאדם הנברא. מבלי להכנס להבדלים שבין חסד לחכמה. מעין צינור ודרך מעבר בין הבורא לנברא. כאמור בתצורתו הגולמית שצריכה את פעולת ה"ליטוש" של המחשבה, ע"מ שתירשם בזיכרון שהוא הכלי של הנברא להשפעת הבורא.

"טעמים" הם הסימנים שמופיעים מעל, מתחת ובתוך המילים, בכתבי הקודש, מילים המורכבות מאותיות, שמאפשרות את הגיית/הקראת המילה בשירה, באופן היחודי לה על מנת שנזהה את משמעותה השורשית והאופן שבו מתחברת עם המילים שנכתבות לפניה ואחריה, בסדר המשפט.

מגוון ה"טעמים" מאפשר את מגוון הדרכים שבהן המילה מושרת ומצביע על השורש המדויק והעליון של מילה ומילה. יכולה אותה המילה, בעלת אותו הרכב האותיות, לקבל טעמים שונים והטעמים הם שיקבעו את משמעותה השורשית, השונה והמגוונת. כפי שישנן כמה שכבות של מודעות, שכל אחת מהן, מציינת מדרגה, שלב, סוג תנועה וכו', שונים זה מזה.

הגדרת המחשבה:

היכולת בפועל לתרגם רעיונית, את התכלית המופשטת של המודעות ולהיות לה מעין לבוש.

פלדנקרייז: פלדנקרייז שמתרכז בפעולות השריריות שבאדם, מחלק פעולה לארבעה מרכיבים – תנועה, תחושה, הרגשה ומחשבה. די דומה לחלוקה שנפרשת בספרי. רק שאת הניתוח של מבנה הווית האדם הכולל, הוא מדיר משיטתו.

לשיטתו, "דמות עצמנו" שהיא תולדה של ארבעת המרכיבים, אינה קבועה והיא משתנה מפעולה לפעולה. על מרכיב החשיבה, כותב בספרו "שכלול היכולת": "כדי לחשוב, חייב האדם להיות ער ולדעת שהוא ער ולא חולם. כלומר עליו לחוש ולהבחין במצבו ביחס לשדה הכובד. מאן שתנועה, חושים ורגש משמשים גם הם בחשיבה." בנוסף, את יכולת החשיבה, מגדיר כיכולת הפשטה, שהיא ייחודית לאדם.

לתפיסתי, סוגי ושכבות המחשבה השונים, המופקדות כל אחת: על התנועה, החושים, הרגש וההבעה/יצירה, משותפות גם לאדם וגם לחיות. הבלעדיות שמורה בסוג המחשבה שאחראית על ה"השכלה" וזו שעל ה"רוחניות". לתפיסתי, "מחשבה" היא שם כללי והיא נחלקת לסוגי מחשבה שונים שכל אחת מהן מופקדת על מערכת שונה, מערכת התנועה השרירית, החישה, הרגש, ההבעה, ההשכלה והרוחניות, כשם שהמודעות והזיכרון (ובהתאמה) נחלקים גם הם.

יתרה מזאת, שכבה הראשונה המתגלה, במודעות, במחשבה ובזיכרון – התנועה השרירית, שהיא הבסיס והיסוד להתגלות שאר שכבות: החישה, הרגש, היצירה, ההשכלה והרוחניות, שורשיה באורגניזם הראשון (וכלל את הדומם, תחת ההגדרה הזאת) והתפתחותה מתקיימת ונמתחת מאז ראשית היקום ועד לאחריתו - בהתגלות הסיבה והתכלית לבריאת היקום.

בהגיע האחרית הנ"ל, יהפכו כל הנבראים כולם, כולל הדומם, הצומח, החי והמדבר, לחלק שווה ב"נחיצותו" לשלמות הבריאה ותכליתה. חלק הרוחני (דיגיטאלי) שבה וחלק הטבע (האנלוגי) שבה. מכאן שאי אפשר יהיה לעשות את ההבדל וה"העדפה" בין מרכיב למרכיב. הכל באחדות נפלאה. בב"א.

ברפואה הסינית (בריאות נוסח סין מאת ד"ר גדעון רון): ראה הגדרת תודעה.

זוה"ק שיר השירים: המאמר בזוה"ק מתאר באופן אחר את "יעד" פעולת המחשבה, כפי שתיארתי במשל היהלום. פעולת ה"ליטוש" של המחשבות פועלת על "תיבת האוצר" ולא על ה"יהלום הגולמי עצמו" אבל כך או כך, המחשבה היא שלב ביניים בין ה"מסר העליון", השפע העליון, לבין "מקבל המסר התחתון" הכלי שבו השפע העליון מופקד בו. הנקודות או אופני הניקוד של האותיות, הם המחשבה, שמשמשת מעין "שמלה" ולבוש להארה (אות תקפ"ו – "מלות בלי נקודות, הן כאשה בלי לבושים שאינה יכולה ללכת לשום מקום בעולם.")

הגדרת הזיכרון:

שלב שהופך את תכלית המודעות, יחד עם התרגום הרעיוני של המחשבה המולבש בה, לרישום תבניתי, שמפעיל מערכות השונות, בזמן אמת וזמין לשליפה בפעמים נוספות בהן נדרשת תנועה בפועל, בכל אחת מהמערכות: תנועה שרירית, חוויה חושית, רגש, יצירתיות וכו'. תהליך ה"צריבה" בזכרון, מתאפשר בחיבור התודעה והמחשבה, יחד עם חוויה חושית ו/או רגש, לשכבה עליה הוא מופקד בזיכרון. הרחבה בהמשך בע"ה.

פלדנקרייז: בספרו, אין ולא מופיעה הגדרה לזיכרון, אלא ל"דמות השרירית בקליפת המוח" אותה הוא מכנה "שלד השרירי" ובהתייחס לחלק התנועתי ב"דמות עצמנו". על פי הגדרתו, דמות השרירית דינמית ותלויה בצורתה בפעולות רצוניות תנועתיות. בפרק שעוסק ב"יכולת למידה" שהוא מכתיר כ"שחר של יכולת למידה", הוא מתאר באיזה אופן, לעניות דעתי, את מנגנון הזכירה וחלק הזה שבו, שאינו תלוי בתורשה.

ברפואה הסינית (בריאות נוסח סין מאת ד"ר גדעון רון): ראה הגדרת מודעות.

זוה"ק שיר השירים: אומנם, מקור ושורש ה"תיבה" במשל שלי (או ה"אותיות" במאמר הזוה"ק, או "הזיכרון" במשולש שמרכיב חלק אנלוגי שבאדם), גבוה, אולם הוא מקבל את צורתו הזאת שמאפשרת את השגת התחתון - האדם הנברא שאליו מיועד השפע. (**אות תקפ"ח** – "נקודות וטעמים הם ב' מדרגות, אלו ואלו צריך לתקן בהם את האותיות. האותיות הן רשומות בסודות עליונים, כי כולן יוצאות בסוד החכמה העליונה, באלו ל"ב השבילים היוצאים מחכמה." **אות תקפ"ט** – (וכל האותיות הן חקוקות למטה במלכות .. וכשכולם, כל האורות, באים לתקן אותה בסוד אלו האותיות שלה, הם עושים בה נקודות וטעמים.)

בחלק הטבע - שלושה מרכיבים המכילים, גם הם, שש שכבות:

שישה (6) סוגים ושכבות דומם

שישה סוגים ושכבות צומח

שישה סוגים ושכבות חי

על שלושת המרכיבים האלה, מרכיב רביעי שמתאר במילה אחת את ההוויה השלמה שבאדם ונקרא "דרגת מדבר". מדרגה שהיא גם התכלית וגם מדרגת ביניים, החוליה המקשרת והאיחוד בפועל בין מדרגות התפתחות בריאת האדם על חלק טבע האנלוגי וחלק הרוחני דיגיטלי שבו,

הדומם, הצומח והחי - בחלק הטבע (אנלוגי),

הזכרון, המחשבה והמודעות - בחלק הרוחני (הדיגיטלי).

"בריאת האדם" – מושג הכולל בתוכו את כל חומר היקום, על הדומם, הצומח והחי שבו, וכל ה"תבניות" על החומר הכוללות את הזכרון המחשבה והמודעות הדומם הצומח והחי, ולא רק באופן שהוא בא לידי ביטוי בבני האדם אלא בכל מערכת הטבע.

שכבה	דומם	צומח	חי
שיווי משקל	זכרון תנועה שרירית	מחשבת תנועה שרירית	מודעות תנועה שרירית
אוויר	זכרון חושי	מחשבת חושים	מודעות חושים
מים	זכרון רגשי	מחשבת רגשות	מודעות רגשות
מזון	זכרון יצירתי הבעתי	מחשבת יצירה/הבעה	מודעות יצירתית/הבעתית
פריה ורבייה	זכרון השכלתי	מחשבת השכלה	מודעות השכלתית
זיווג	זכרון רוחני	מחשבה רוחנית	מודעות רוחנית

"חטא עץ הדעת והשכבה השביעית" הבריאה, או תהליך הבריאה, הכולל הריון, הריון מחוץ לרחם ובגרות, שלם. שלם באופן שכל שלביו קיימים באחדות אחת. "מרחק הזמן" שעובר בתפיסתנו, כל תהליך ותהליך, ההדרגתיות שבו שבתפיסתנו, היא מכוון שהתוכנית שנועדה מלכתחילה להיות, השתבשה. עיקר השיבוש נבע או נובע לצורך העניין מעיקרון בתפיסת הזמן הרוחנית שאין בה עבר, הווה עתיד וכפועל יוצא מכך, אין "אירוע" בזמן, בטל לטובת אירוע אחר שמתחולל על ציר הזמן. ציר הזמן הכולל עבר הווה עתיד בהוויה אחת, "מעניק תוקף" (לא יודע לנסח באופן יותר מתאים) לכל אירוע ואירוע ואינו מבטל אותו לטובת אירוע אחר שזמן התרחשותו, עוקב אחריו או שקדם לו.

על מנת ל"בטל" את השפעתו, לפחות ברובה, של חטא עץ הדעת ולאפשר את המשך קיום הנברא ומערכת הבריאה בכלל, מנגנון תפיסת ציר הזמן של האדם ושל הנבראים כולם, ב"נבנה" באופן כזה שכל התרחשות שמופיע על ציר הזמן, לכאורה מבטלת את קודמתיה ורישומה היחיד נקבע בזיכרון, חומר הדומם של חלק השכלי/דיגיטלי שבנו. "חומר" המחשבה במדרגת הצומח וחומר המודעות במדרגת החי, "משוחררים" באופן הזה, מהשפעת אותו אירוע מכוון שנרשם בציר זמן הרוחני, שלכאורה היה אמור לעצור ולבטל את בריאת האדם ואת התהליך שטרם הגיע למיצויו ולבשלותו. אולי מסביר את הביטוי "חליפות עור" שנתפרו לאדם וחווה אחר החטא.

זאת הסיבה לאופן המפוצל (דואלי) שהאדם שבוחר ללכת בדרך ההרחבה והשכלול של תודעתו: לתקן את ה"רישום" ותבנית החטא הקדמון, בחלק הזוכר שבו, בחלק הזכרון שבנפשו הרוחנית/דיגיטלית ומבמקביל (!) להמשיך בתהליך השלמת בריאתו בחלק מחשבות ומודעות שבנפשו הרוחנית/דיגיטלית. חלק הטבע/אנלוגי, מספק עבורו את המודל על פיו, גם תהליך התיקון וגם המשך תהליך הבריאה, אפשרי.

דוגמה: בחלק הזיכרון שבו נפש הטבע, מתקיימים שלושה מצבים בקליפת המוח, המצב ההתחלתי שרושם בשלד השרירי/תנועתי את היכולת בכח (פוטנציאלי). במצב זה אנחנו מאוזנים ולכל אבר ורקמה שרירית בגופינו, יש את הגודל המדוייק, יחסית, לשאר האברים והרקמות. בהמשך הדרך, אם אנחנו מנצלים רק חלק מהיכולת בכוח, ההפעלה החלקית מותירה רישום לא מאוזן בדמות שלד השרירי ובאופן מובהק יותר, אם נפגענו באיבר או ברקמה באופן שהותיר בגופינו צלקת, או אפילו חוונו הפעלה שרירית על בסיס יומי שהייתה מלווה בכאב, או בתחושה או ברגש שגרמו לנו לסבול, רישום החלק הזה בזכרון שלד השרירי, יהווה מחסום ועצירה בתפקוד וביכולת השכלול, של קבוצת השרירים הזאת שנפגעה. כדי לטפל בחסימה, או בפגיעה, נצטרך לטפל ברישום שהוטבע בזכרון. "לפתוח" אותו, באמצעות תרגול מחשבתי בשילוב תרגול מעשי, "להסיר" ממנו את הטראומה, או החוויה, או הרגש השלילי שנקשר בו, נקשר בתבנית התנועה המסויימת שנרשמה בזכרון התנועה ונצרבה בה. בהמשך התהליך אנחנו חווים מחדש את התנועה, יחד עם התרשמות החושים ממנה והפעם מצרפים באמצעות המחשבה והמודעות את החוויה, או הרגש או תחושת העונג והסיפוק, כחוויה מתקנת על רישום תבנית התנועה שנרשמה בזכרון התנועה. מעצבים את התבנית מחדש.

תהליך כזה כאמור, אפשרי בציר הזמן הגשמי, ציר זמן עבר הווה עתיד ואינו אפשרי בציר הזמן הרוחני. ה"אירוע" שנחרט על ציר הזמן הרוחני המאוחד, ייתקיים שם לעולם, אולם ה"מסלול העוקף" שאיפשר ציר הזמן עבר הווה עתיד, יאפשר את תיקון הקילקול יחד עם המשך תהליך השלמת הבריאה.

לענייננו: ב"תוכנית המקורית", אומנם שישה שכבות בכל אחד מחלק נפש השכלי/דיגיטלי ונפש הטבע/אנלוגי, מושפעים לנו באמצעות מערכת מבנה הכלי הרוחני (נר"ן – ראה בהמשך) אולם על שישה אלה, נוספת שכבה ייעודית, שכולה, תיקון והרחבה:

מערכות	איברים מייצגים	תכונות
שיווי משקל	לב	תנועה
אוויר	ריאות	חוש
מים	כליות	רגש
מזון	כבד	יצירה/ הבעה
פרייה	ערווה	שליטה
השפעה	שדיים/דדיים	השכלה
זיווג	מוח	רוחניות

לא יכול להתחייב (עדיין) על מיקום התוספת, אם אומנם מתגלה בין שכבת הפריה והרבייה לשכבת הזיווג! בע"ה אדע בהמשך התהליך שעובר בעצמי.

יחד עם הוספת השכבה השביעית, כאמצעי לתיקון "צלקת" חטא עץ הדעת, בהווית האדם הנברא, קרו עוד שני מהלכים משמעותיים: נוספה תכונת השליטה (כזאת שהתגלתה בפעולת הפיתוי לחלק הנקבה באדם הנברא ע"י ה"נחש") ואת השליטה בחלק הנקבה, קיבל חלק הזכר שבאדם הנברא. בהתאמה – המשל בזה"ק על "קיטרוג הירח" של חלק הנקבה, שהיה שווה ב"ערכו" לחלק הזכר על כך ש"אין שני מלכים יכולים לינוק וגו' ועל העצה של חלק הזכר "לכי ומעטי את עצמך", פעולה שהיא צמצום המבנה הרוחני של חלק הנקבה באופן שהופכת ל"נקודה קטנה תחת יסוד הזכר" ואת כל מה שצריכה לו להשלמת המבנה הרוחני, יחד עם האפשרות להשפיע למדרגות תחתונות לה, כזאת שלא הייתה לה לפני הצמצום והייתה הסיבה לקיטרוגה.

הרבה פעולות שמשמעותן, מהלכים בדרכי ההשפעה ההדדיים של הכוחות והמבנים ששופעים לנו את המתווה והאמצעים לגדילה הרוחנית עד למדרגה הגבוהה ביותר. לכל אחד ואחד מאיתנו ולכולנו כגוף אחד שהוא "נשמת אדם הראשון" או "נשמה אחת" שממנה נחצבנו לחלקים רבים ולאחדותה מחדש, אנחנו משתוקקים.

תכונת ה"שליטה" והדחף/רצון/הכלי, לקבל אותה, נמסרה בידי שכבת הפרייה והרבייה. תכונת ההשכלה, נמסרה בידי השכבה החדשה השביעית שנוספה, שכבת ההשפעה.

חילופי ייעודים בעקבות החטא: יחד עם הוספת שכבת ה"השפעה" שאפשר להגדיר אותה כבונוס, בכל זאת חלה מעין "הרעה" באחת משכבות המפתח להשגת מדרגת הזיווג ("מ"אהבה") – הפרייה והרבייה ומהמקום של פרייה (כל סוגי הפרייה ובכל המובנים) ממניעים של אהבה חלוטה, הפכה לכלי בידי השליטה/ היכולת לכפות, גם שאין אהבה שורה והצורך/היצר גובר. ההתאמה הזאת, נועדה בין השאר לאפשר את החיבור עם חלק הטבע שבאדם, שבו ה"זכות" להפרות את נקבות המין, הולכת יד ביד עם ה"זכות" לשלוט בלהקה כולה. בהרבה מבנים חברתיים בטבע (אומר בזהירות - אולי כולם) הזכות להפרות את הנקבות ניתנת רק בידי מנהיג העדר/להקה/מבנה חברתי. ההתאמה הזאת שמאפשרת את לבושי מערכת הטבע האנלוגית, על מערכת הרוחנית הדיגיטלית, נובעת כאמור מהצורך "לעקוף" את "צלקת" חטא עץ הדעת, שעל ציר הזמן הרוחני, באמצעות ציר הזמן הגשמי (עבר הווה עתיד)

פועל יוצא של החיבור בין שתי המערכות, הרוחנית והטבע/גשמית, לטובת תיקון נפש האדם, תהיה בסופו של התהליך, תיקון על מערכת הטבע - חוקי ההתפתחות אבולוציונית (החזק שורד) ושרשרת המזון, עליהם היא בנויה וכדברי הנבואה: "וגר זאב עם כבש"

הגדרת הדומם:

מילון עברי: עצם חסר תנועה וחיים, אינו חי ואינו צומח

ויקיפדיה: יסוד כימי (או יסוד) הוא קבוצת כל האטומים, שמספר הפרוטונים בהם זהה. מספר הפרוטונים נקרא המספר האטומי והוא קובע את שמו של האטום ואת עיקר תכונותיו הכימיות. אטומים מורכבים מפרוטונים, נייטרונים ואלקטרונים, אולם וריאציות במספרם של שני המרכיבים האחרונים לא נחשבות לשינוי היסוד.

תורה שבע"פ מאמר מתוך "שמעתי" ת"ש, עניין דומם, צומח חי ומדבר: דומם הוא בחינת שאין לו רשות בפני עצמו, אלא רשות של בעל הבית עליו. והוא מוכרח למלאות כל חשקו ורצונו של בעל הבית. לכן היות שה' ית' ברא את הבריאה לכבודו, כמ"ש "כל הנקרא בשמי וכו' לכבודי בראתיו" היינו שה' ית' ברא את הבריאה לצורכי עצמו, הטבע של בעל הבית נטבע בהנבראים. היינו שכל אחד מהנבראים אינם יכולים לעבוד לתועלת זולתו, אלא לתועלת עצמו.

הגדרת הצומח:

מילון עברי: כל מה שגדל מהאדמה, לא חי ולא דומם.

ויקיפדיה: צומח היא "ממלכה" שכוללת בתוכה יצורים המבצעים פוטוסינתזה ומכילים את הפיגמנט כלורופיל. חומר ה"תשמורת" (חומרים עתירי אנרגיה המורכבים ממולקולות גדולות ומשמשות כמאגרי אנרגיה) העיקר אצלם הוא העמילן.

תורה שבע"פ מאמר מתוך "שמעתי" ת"ש, עניין דומם, צומח חי ומדבר: הוא שכבר יש לו רשות בפני עצמו במקצת. שכבר יכול לעשות דבר, שהוא בהיפוך מדעת בעל הבית. היינו שכבר יכול לעשות דברים שאינם לתועלת עצמו, אלא להשפיע. וזהו כבר ההיפוך ממה שיש ברצון בעל הבית, שהוא הטביע בהתחוננים, שיופעלו רק ברצון לקבל לעצמו. אבל עם כל זה, כמו שאנו רואים בצמחים הגשמיים, אף על פי שהמה בעלי תנועה, שמתפשטים

באורך וברוחב, ומכל מקום תכונה אחת יש לכל הצמחים. ז"א שאין צמח אחד יכול נגד שיטת כל הצמחים ואין לו שום כח שיוכל לעשות נגד בני גילו. ז"א שהוא חלק מחיי כל הצמחים בכלל. ז"א שלכל הצמחים של בחינת חיים אחת, שצורת החיים אחת הוא לכל הצמחים כולם, שכל הצמחים דומה לבריה אחת. והצמחים באופן פרטי דומים לאיברים של בעל החי הזה.

הגדרת החי:

מילון עברי: חי, יצור חי ונושם ממלכת החי.

ויקיפדיה: בעלי חיים הם יצורים חיים איקריוטים (יצורים תאיים) רב תאיים, המשתייכים לממלכת בעלי חיים. כמעט כל בעלי החיים צורכים חומר אורגני, נושמים חמצן, יש להם יכולת תנועה, מתרבים לרוב ברבייה מינית ומתפתחים מתוך צבר כדורי של תאים, שמופיע בתחילת ההתפתחות העוברית.

תורה שבע"פ מאמר מתוך "שמעתי" עניין דומם, צומח חי ומדבר: בעל החי, אנו רואים שלכל אחד מהם יש תכונה בפני עצמו ובטח שהוא יכול לפעול מה שהוא נגד רצון בעל הבית. היינו שיוכל לעבוד בבחינת השפעה. וגם אינו משועבד לסביבה. אלא שיש לו חיים בפני עצמו, מבלי שחיותו יהיה תלוי בחיים של חברו. אבל יותר מישותו עצמו אינו יכול להרגיש. היינו שאין לו הרגש הזולת, וממילא שאינו יכול לדאוג עבור הזולת.

הציטוטים ממאמרי "שמעתי" לבעה"ס מתייחסים יותר למדרגתו הרוחנית של האדם בעבודת ה'. יחד עם זאת, ניתן, בין השורות לקבל מהם מושג לגבי הוויית החומר שבדומם, הצומח והחי כפי שנתפסת בתורה שבע"פ.

הגדרת דרגת "מדבר":

הסיבה והתכלית לבריאת העולם, כולו, כולל העולמות המשתלשלים עד לעולם הזה. בסדר מלמטה למעלה: עולם הזה, עולמות עשייה, עולמות יצירה, עולמות בריאה, עולמות אצילות, עולמות אדם קדמון, אין סוף ב"ה. בכל אחד מהעולמות, למעט האין סוף, מתקיימות שלוש שכבות אלה, של דומם, צומח, חי ומדרגת ה"מדבר" היא שלב הביניים בין עולם לעולם. דומם צומח חי ומדבר כמושגים במובנם הרוחני.

רק ב"עולם הזה", מתקיים החיבור עם חלק הטבע, חלק האנלוגי שבאדם שהווייתו היא חומר. בשאר העולמות, זאת הווייה "רוחנית" שאני מכנה "דיגיטלית" כדי לציין את תכונתה, הבלתי מוחשית (נסתרת מהחושים בחלק הטבע), הלא חומרית. רק ב"עולם הזה" מתקיים החיבור בין שני חלקי האדם, הטבע והרוחניות, שתי מערכות נפרדות ולו בגלל ה"שפה" שהן פועליות ונעות באמצעותה, כל אחת בנפרד ושכופה כל אחת על השניה, סוג של יכולת "תרגום" השפה של זולתה, ע"מ לקיים חיים, במדרגה הזאת, העולם הזה, שהיא ההפוכה לגמרי מהמדרגה העליונה ביותר, **אין סוף ב"ה**, אותו מכנים בשפת הענפים (שפת התורה שבע"פ) ה"מאציל".

"הסיבה והתכלית לבריאת העולם" מכון שתכלית הבריאה היא גילוי הנסתר, הלא נתפס, המופשט שאין בו התחלה אמצע וסיום וכולו הווייה אחת. מערכת הטבע וחלק הטבע שבנו, תכונתה העיקרית היא הניגולות שבה, וכשהיא מתקיימת עם תכונת הנסתר, בהדדיות, מקבל הנסתר את תכונתה הגלויה והופך "זמין" לנבראים. האפשרות לקיום הדדי כזה, שמפרה את החיבור בין שתי התכונות ההפוכות, מתקיים רק במדרגת ה"מדבר" - מעין שלמות מיבנית והשגה בכל שלושת מרכיבי חלק הדיגיטלי שבנו, הכולל זכרון, מחשבה ומודעות ובאופן שמאפשר את החיבור עם חלק האנלוגי שבנו הכולל דומם, צומח וחי.

ואם בהשאלה מסיפור יציאת מצרים על "החומר והלבנים": **הדומם, הצומח והחי**, בחלק אנלוגי, הזכרון המחשבה והמודעות בחלק הדיגיטלי – הם החומר ממנו מורכבים הנבראים. ה"מדבר" הוא ה"לבנה", ה"מוטבעת" בחומר

הזה. היא התכלית, הסיבה, והשורש להתקיימות החומר הזה המורכב מחלק הטבע האנלוגי וחלק הרוחני הדיגיטלי.

חידוש: "מערכת הטבע" היא כ"כ אדירה ומורכבת, ה"כלים" שהיא מאפשרת ל"מערכת הרוחנית" להתרחב ולהשתכלל למדרגה הגבוהה ביותר הם כ"כ רבי עוצמה ומהירים בפעולת ההשתכללות, עד שהיה הכרח להטביע בנבראים כולם ובמערכת הבריאה שהיא בהוויתה ועיקרה "דיגיטלית", את "מגבלת הזמן"/ המחזוריות של חיים ומוות, בחיבור עם מערכת הטבע, ע"מ ש"לא תקדים את זמנה", זמן הבשלות שהיא מחוייבת לו ושלא תגיע למדרגה הגבוהה ביותר, כשהיא עדיין במצב הבוסר שלה, שהיא עדיין לא בשלה, או בניסוח של שפת הענפים "טרם שהשלימה תיקונה".

"סיפור" גירוש אדם וחווה מגן העדן והקיום הנצחי שהוא מאפשר הוא מהסיבה שזמינות החיבור עם מערכת הטבע/ עץ החיים, תפתה את הזוג, לטעום מפירותיו, טרם ה"תיקון" על נזקי אכילת פרי עץ הדעת/ מערכת הרוחנית. "אכילה" שתנציח את הקילקול, בחיי הנצח שיעניק פרי עץ החיים.

בחלק הגופני/ חומרי שלושה מרכיבים המכילים כל אחד שש שכבות/ מצבי צבירה (בקיזור נמרץ) השכבה השביעית במדרגת/ מרכיב "מדבר".

מרכיב	שכבה 1	שכבה 2	שכבה 3	שכבה 4	שכבה 5	שכבה 6
דומם	מבנה האטומי המולקולרי	מצבי צבירה: גז, נוזל, מוצק,	זמינות פוטנציאלית בכוח, (תכונה קיימת "פוטנציאלית"), להתקשרות עם חומרים או יסודות אחרים	יכולת תנועה בפועל, פנימית בלבד ובעיקר בהתקשרות זמנית, עם יסודות אחרים	יכולת תנועה, חיצונית, כתגובה, (ריאקציה) שאינה התקשרות אלה שינוי מבני ליצירת חומר אחר בתכלית	יכולת השמירה על המבנה השורשי, גם במצבי התקשרות עם חומרים אחרים ובהתקשרות עם המימד העליון המפעיל - אופן
צומח	"רקמה" של חיבור בין יסודות דוממים, למערכות עצמאיות וקשורות זו עם זו, לתכלית נקודתית	"מצבי צבירה": גרעין/זרע שתיל עשב/שיח/עץ בוגר (שמערכות הריבוי שלו בשלות ומתפקדות)	זמינות מבנית להתרבות (בצורות מגוונות)	יכולת תנועה פנימית בלבד ובצמיחה לגובה, לרוחב ובנפח	יכולת תנועה להתפשטות טריטוריאלית וסוגית, מגוונת, באמצעות הפצת אמצעי הריבוי (ובאמצעות הרוח, חרקים, בע"ח וכו')	כנ"ל מימד מפעיל - מלאך

	והתרכבות עם צומח שאינו אותו המין אבל מאותה ה"משפחה"					
כנ"ל מימד מפעיל – שרפים וחיות הקודש.	יכולת תנועה להשתנות אבולוציונית ובקפיצות גדילה	יכולת תנועה פנימית בגדילה, יכולת תנועה חיצונית בניידות,	זמינות להתרבות וזיווג עם אותו המין	זרע/ביצית, עובר, צאצא טרום בשלות מינית, בוגר בשל מינית תבנית הפעלה – חיות ושרפים	מבנה מורכב ממארג של רקמות בעלות תכונות ותבניות הפעלה מדרגת דומם וצומח, לכדי מערכת מגוונת, רבת תפקודים ומגויסת עבור המין והיחידים המרכיבים את המבנה החברתי האופייני	חי

מימד מפעיל: בין המאציל, אור אין סוף ב"ה, לבין האדם הנברא, מערכת של עולמות, מלמעלה למטה – עולם אדם קדמון, עולם אצילות, עולם בריאה, עולם יצירה, עולם עשיה. בכל עולם חלוקה פנימית של עוד חמש עולמות, עשר ספירות ולכן נהוג להתייחס לכל עולם, ברבים – עולמות אדם קדמון, עולמות אצילות, עולמות בריאה וכו'.

העולמות, הם "התמעטות" וצימצום אור הבורא ומעשה הבריאה, עד למדרגתו של הנברא, מלמעלה למטה, על מנת להביא את האדם הנברא, בדרך ההדרגתית, דרך אותם עולמות, רק שמלמטה למעלה. תהליך שנקרא "השתוות הצורה" (של העליון שיוורד לתחתון ונעשה כמותו ושל התחתון העולה לעליון ונעשה כמותו) שאחריתו ותכליתו, להביא את הנבראים כולם, למדרגה הגבוהה ביותר ולהופכם לשותפים לבריאה, שותפים לבורא במעשה הבריאה.

כל עולם ועולם, "מנוהל" ע"י כוחות מפעילים, שיכולותיהם, בהתאם לשכבת העולמות שהם פועלים בה. האדם הנברא, שהולך בדרך עליית העולמות, מלמטה למעלה, נעזר בכוחות האלה, ע"מ לבסס אחיזתו במדרגה שהשיג ועל מנת שימשיך בתנועתו, למדרגה הבאה.

אופנים, מלאכים, שרפים, חיות הקודש, אלה השמות בשפת הענפים, שמציינים את "כוחות המפעילים" ואת המימד בו הם פועלים.

פרק שני שני החלקים באדם, נפש הטבע ונפש השכלי (הרוחני):

שלושה (!) חלקים באדם: בריאת האדם וכל מערכות הקיום הנדרשות לו, היא בתנועה מתמדת. בתחילה נברא כישות רוחנית, היולית, זכר ונקבה בכפיפה אחת כישות אחת ואח"כ כשתי ישויות עצמאיות, נפרדות, כשישות הנקבה, "ננסרת" (מופרדת) מישותו ההתחלתית שהכילה זכר ונקבה בכפיפה אחת. את חלק החומרי שחלק המופשט התלבש בו, קיבלו הנבראים, זכרים ונקבות, לאחר שני "אירועים" שארעו בסמיכות (כמעט): "שבירת העולמות" ו"חטא עץ הדעת". מבלי להכנס לכל אחד מהאירועים מקוצר היריעה (עמוק מיני ים...), המשמעות שנוגעת בענייננו, היא שכל נברא, "עשוי" משני חלקים אלה, שהם הופכיים בתכונותיהם, ב"שפה" על פיה הם

פועלים על הנברא וקיים בניהם קשר שאיכותו נעה בין פירוד מוחלט, חיבור כוחני ומאבק, ו"תיקון" שמאפשר את שיתוף הפעולה בין שני חלקים אלה, לטובת השלמת תהליך "השתוות הצורה" עם מערכת הבריאה, באופן המיטבי והקצר ביותר האפשרי.

במסכת נידה לא'

"תנו רבנן שלושה שותפין יש באדם: הקב"ה ואביו ואמו.

אביו – מזריע הלבן שממנו עצמות וגידים וצפרניים ומוח שבראשו ולובן שבעין

אמו – מזרעת אודם שממנו עור ובשר ושערות ושחור שבעין

והקב"ה נותן בו רוח ונשמה וקלסטר פנים וראיית העין ושמיעת האוזן ודבור פה והלך רגליים ובינה והשכל

וכיון שהגיע זמנו להפטר מן העולם הקב"ה נוטל חלקו, וחלק אביו ואמו מניח לפנייהם"

תרגום המאמר:

"אביו" לע"ד, מציין חלק הרוחני, נפש השכלי שבאדם הנברא. **"אמו"** מציין חלק החומרי שבו, נפש הטבע, **והקב"ה**, חלק בנו, נגיעה מעולמות עליונים, להביא אותנו, אל איחוד שני חלקים שבנו, רוח וטבע, לטובת תכליתנו הגבוהה ביותר.

בספרי "התעוררות" אני חוקר את נקודת המפגש, הרעיונית והחומרית, לחיבור בין שני חלקי הנברא ולכל אורך הדרך, בין ובתוך השורות, האחיזה בשלושה קצוות – הראשית, האחרית והאמצע, מסתמנת גם כ"תוכנית העבודה", גם כהתפיסה הרעיונית להשגת המטרה וגם כאמצעי, שמתגלה תוך כדי התנועה ושנועד להביא אותנו בע"ה אל המטרה. "הקב"ה" שצורף כשותף/תבנית בחלק ה"אבא" (חלק הרוחני) וחלק ה"אמא" (חלק הטבע), הוא הנוכח הנסתר ושפעולתו על שני החלקים מתגלה בדרך הדרגתית, ומבלעדיו, החיבור בין שני החלקים באדם, לא מגיע לתכליתו העליונה. מעין נגיעה מעולמות עליונים, בעולם הזה, בכוח ובפועל ובכל איבר ואיבר בגופינו, רוחני וחומרי.

החלק האלוקי שבאדם - שבעת השכבות, בחלק הדיגיטלי (במודעות, במחשבה ובזכרון) ובחלק אנלוגי (חי, צומח, דומם):

"חומרי הבנין" - כל אחת מהשכבות היא מערכת, מעין מערכת הפעלה ל"חומרים" מהם מורכב חלק שכלי שבאדם וחלק הטבע שבו. אותן מערכות שכשנפגשות עם שלושת מרכיבי **חלק השכלי/רוחני** – הזכרון, המחשבה והמודעות, מקבלים הרחבה ונקודתיות (ספציפיקציה) שמאפשרת את הקשר בין שלושת החלקים, בינם לבין עצמם וכן את הקשר והאפשרות להכיל בכח ובפועל את שלושת מרכיבי **חלק הטבע/החומרי** – הדומם, הצומח והחי.

בהשלמת המבנה בעל שני החלקים, שכל אחד ממנו בעל שלושה מרכיבים וכל אחד מהם ובהתאמה, שבע שיכבות. האדם הנברא, הגשמי למחצה והרוחני למחצה, משתווה בצורתו לאדם הנברא בתצורתו (המימד שהוא מתקיים בו) הרוחנית/היולית בלבד. זאת שאין בה את "לבושי" מערכת הטבע.

לבושים שהם לכאורה "אבני ריחיים" על יכולת תנועת חלק הרוחני שבו, רק שבלעדי חלק הטבע, החלוקה הפנימית למרכיבים ולשכבות, לא הייתה אפשרית ו/או מתגלה. מהרגע שיש באדם הנברא הגשמי והרוחני, את התבניות שרכש באמצעות ההרכבה הזאת בין שני חלקיו, השתוות הצורה עם האדם בתצורתו היולית, מקבלת גם את התבנית הגלויה וה"מוסדרת" (כזאת שאפשר לחקות וללכת בדרכיה) וגם את העוצמה שיש בה את ה"מסה הקריטית" לקפיצות המדרגה וההשתכללות עד לכדי תכלית הבריאה.

נפש, רוח, נשמה (נר"ן) - ה"צורה" שב"חומר"

נפש, רוח, נשמה (נר"ן) הם התבנית שמחלקת את שני החלקים שבנו, כל אחד, חלק שכלי וחלק הטבע, לשלוש. בחומר הרוחני היולי, תבנית נר"ן יוצרת את החלוקה של זכרון, מחשבה ומודעות. בחומר הטבע/הגשמי, יוצרת את החלוקה לדומם, צומח וחי. שני חלקים שבנו, שכל אחד מהם נברא מ"חומר" אחר ומגיב אחרת ובהתאמה, לתבנית נר"ן.

נשמה לנשמה – כאמור היא תוספת על מבנה נר"ן היסודי, היא יסוד מדרגת "מדבר" והיא תוספת שמאפשרת, את התנועה לקראת "גמר התיקון" והשלמת מבנה האדם הנברא והאורות העליונים שהוא מכיל. תוספת הכרחית שנועדה התקיימות השלמת תהליך הבריאה, תוך תיקון "נזקי" חטא עץ הדעת.

כיצד "פועלים" הנר"ן את השפעתם? ננסה במשל. כשאנחנו ניגשים לבנות בית עבורנו, השלב הראשון שביציאתנו מהכח אל הפועל, הוא מעין שרטוט הבית בדימונו. יש בנו מושג כללי וירידה לפרטים, שאינה מחייבת. מהרגע שהתיישבנו והכנו שרטוט של הבית, צורתו הופכת לדבר מוגמר. בשלב הבא אנחנו נגשים לבניה בפועל ולשם כך, אנחנו מגייסים שניים – את החומרים לבניה (מלט, שלד ברזל, מרצפות, רעפים וכו') ואת מערך החוקים המוכרים והמוכחים שיבטיחו את שלמות וחוזק המבנה.

הנמשל: שלושה שלבים בהשתלשלות מחשבת הבריאה לכדי מעשה הבריאה – ה"רעיון", ה"שרטוט" וה"ביצוע" (בשפת הענפים מכונים בשמות – **עיבור, יניקה, מוחין**).

הנפש, הרוח והנשמה, הם ה"שרטוט" במשל שלנו. יש בו את הדיוק המחייב, עד לאחרון הפרטים טרם ה"בניה בפועל". הבניה בפועל היא זאת שמשפתת חומרי הבניין – חלק הטבע וחלק הרוחני (חלק האם וחלק האב), יחד עם מסגרת חוקי ה"פיזיקה של הבניה" – חלק שש השכבות (חלק האלוקי)

ה"שרטוט" (מבנה נפש, רוח, נשמה) מהווה גם הוא מעין הדרגה בהשתלשלות ה"רעיון" ממערכת הבריאה כשה"נשמה" קרובה יותר במבנה שלה, למערכת הבריאה והיא ה"מתרגמת" הראשונה ל"רעיון" המופשט. ה"נפש" קרובה יותר במבנה שלה, לחלק הבריאה בפועל. ה"רוח" היא מדרגת הביניים והצורה השבע שכבתית שמטביעה את תצורת שכבותיה, סגולותיהן וסדר הופעתן, והיא בחלק האלוקי שבאדם הנברא.

חשוב לזכור (!): הנר"ן הם רק חלק ממרכיבי המבנה התבניתי העליון. תבנית שפועלת את פעולתה על האדם הנברא, באמצעות הארה. האורות כולם, כוללים את אור הנפש, אור הרוח, אור הנשמה, אור החיה ואור היחידה. הכלים שמכילים את האורות הללו נקראים בשם מלכות, זעיר אנפין, בינה, חכמה, וכתר. מבלי להכנס לסיבה בגללה, חסרים אורות חיה ויחידה, רק נציין שלעת עתה, הארת הנר"ן, פועלת על פנימיות האדם ואורות חיה ויחידה, פועלים כאורות המקיפים את האדם בחיצוניותו. ("לעת עתה" מכון שבמסלול הרחבת המודעות והזיווג בין שני חלק האדם, היעד הוא המבנה השלם, הכולל כל חמשת האורות. נרנח".)

השרטוט	האמצעים/כלים	הבניה בפועל	
החוקים/תבנית/אורות	הקב"ה	החומרים	
		אבא	אמא
נפש	אותיות	זכרון	דומם
רוח	נקודות: תנועה חושים	מחשבה	צומח

		רגש יצירה השכלה רוחניות	
נשמה	טעמים	מודעות	חי

ששת השכבות - הגדרתם באמצעות כיווני התנועה:

בכל אחד משני חלקי האדם: הרוחני - על התודעה, המחשבה והזיכרון שבו והטבע – על חי, צומח ודומם שבו, ישנם מושגים, או תכונות, או שכבות שמאפיינות את כל השישה ובהתאמה, את התנועה האופיינית להם (במרחב הקיום המופשט הנסתר והחומרי הגלוי):

ששת השכבות	תנועה אופיינית
תנועה שרירית	תנועה קוית - ימינה שמאלה
חווייה חושית	תנועה קוית - קדימה אחורה
רגש	תנועה קוית - למעלה למטה
יצירתיות/הבעה	תנועה קוית - פנימה החוצה
השכלה	תנועה מעגלית במישור חד מימדי
רוחניות	תנועה מעגלית במרחב רב מימדי

תנועה שרירית, חווייה חושית, רגש, יצירתיות/שפה, השכלה, רוחניות - כל אחת מהשכבות האלה, היא הסיבה לזאת הבאה אחריה, בסדר הופעה עולה מהפשוט למורכב. יחד עם זאת, השכבה הרוחנית, השישית בסדר ההופעה, היא התכלית לכל שאר השכבות ובעצם, הסיבה המסובבת להתפתחותן. "רוחה" מרחפת מעל כל שלב ושלב בהתפתחות החמש הקודמות לה בסדר הופעתן.

"כיווני תנועה"

כיווני תנועה, הם רמות ההגדרה של ה"אני" באמצעות התפתחות יכולת התנועה המוסדרת במרחב המופשט. מרחב כזה שאין בו אחיזה ושהתנועה של הגוף הנע, מאפשרת את הגדרתו. ה"אני" נע ימינה או שמאלה, בשכבה ראשונה ומתחיל את הגדרת עצמו, יחסית לסביבה המופשטת שאין בה, מבלעדיו, את ההבחנה בין ימין לשמאל וכולה, אחדות אחת. בהנתן שכבת הגדרה ראשונה, יחסית אליה, כבר אפשר להבחין בין קדימה לאחור וכו'. סופו של תהליך. ה"אני" שלצורך ענייננו, מהווה מעין גוף נע, בתוך סביבה נטולת תנועה, מגדיר באמצעות תנועתו שמבדילה בין שני הפכים (ימין לשמאל, קדימה לאחור, למעלה למטה וכו) תוך כדי מעברים משני עברי ציר תנועה רצוני, גם את עצמו וגם את מרחב סביבתו.

ביטוי השכבות וסדר הופעתן, בחלק גופני/טבע, ובחלק רוחני/שכלי:

שכבה	טבע	רוחני
תנועה (שרירית)	שיווי משקל	איזון
חווייה חושית	נשימה	צמצום

הרחבה/הרוחה	שתיה	רגש
מילוי	אכילה	יצירה/הבעה
הוספה	פרייה ורבייה	השכלה
השתוות הצורה	זיווג	רוחניות
מודעות	מחשבה	זכרון
חי	צומח	דומם

שכבה – הרישום בזיכרון : ששת השכבות שמתגלות ומאפיינות כל אחד משני חלקי האדם (תנועה, חוויה חושית, רגש וכו'), עצם התגלותם והופעתם ב"הווית האני" של כל נברא, היא השגה. השגה – היא השלמה של תהליך מנקודת התחלה לנקודת הסיום ורישום התהליך השלם. יכולת הרישום בפועל מתקיימת בחלק הזכרון שבנו.

שכבה, כל שכבה, מתוחמת בינה לבין שכבה אחרת, באמצעות דפוסי הזכרון הנחצבים בנו, שעושים את הגבול בינה לבין שכבה נוספת שמתגלה.

יכולת ההתבטאות בכוח (פטנציאלית) – פעולת נר"ן לעיצוב הזכרון בחלק רוחני: התשתית ה"מכוננת" למיסוד מקום מפגש חלק הרוחני (שכלי) עם חלק הטבע שבנו. יכולת הזכירה והרישום של פעולות המבוצעות בפועל בגוף החומרי, ע"י חלק הרוחני שגם הוא בעצמו, מקבל את רישומו בחומר. זיכרון שרשום בגרעין של כל תא ותא בגוף וכן במערכות מורכבות, דוגמת חלק הזכר במוח.

יכולת ההתבטאות בפועל – פעולת המחשבה לעיצוב צורת תבניות הזכרון: ההתבטאות החומרית בחלק הטבע שבנו (שיווי משקל, נשימה, שתיה וכו'), היא תנועה מפעולת המחשבה, ב"עיצוב" מסגרת דפוסי הזכרון, במהלך רישומם בזיכרון. הרישום בזכרון הוא מקום המפגש בין חלק רוחני (דיגיטאלי) לחלק הטבע שבנו.

איכות ההתבטאות בפועל – פעולת המודעות למילוי הטעם/התכלית בצורות ותבניות הזכרון: איכות ההתבטאות בפועל, שבאה לידי ביטוי בחלק הרוחני שבנו (איזון, צמצום, הרחבה וכו'), היא פעולת המודעות לטובת המהות, במסגרת שהכתיבה המחשבה על דפוסי הזיכרון בזמן רישומם בזיכרון.

התנועה, כל תנועה, בכל אחת מהשכבות הנ"ל, היא הבסיס והיסוד לקיום. עצירה, היא תמיד עצירה בתנועה. מבלי התנועה, לא הייתה בנו היכולת להבחין בעצירה. ולהפך.

התנועה

כל תנועה, כל סוג של תנועה, בגוף (אנלוגי) או ברוחני (דיגיטאלי), מתקיימת בין שני קצוות, שהם הפוכים זה לזה. קוטביים בתכונותיהם.

החומר נע בין החם לקר, בין המלא לריק, הדוחף למושך וכו'.

החוש נע בין המר למתוק, הרועש לשקט, הכאב לתענוג וכו'.

הרגש נע בין העצב לשמחה, בין האהבה לשנאה, המשיכה לדחיה, החמימות לקרירות

וכו'

התנועה בתקופת חיינו נחלקת, לתנועה מחזורית יומית, תנועה מחזורית תקופתית ותנועה מחזורית כוללת:

המחזוריות היומית: היא המעבר בין שינה לעירות ולהפך. מעין מחזור חיים, הכולל חיים, מוות תחיה, הוולדות, פטירה וגלגול מחדש וכו' והכל בזעיר אנפין ועל בסיס יומי, שכל אחד משני המצבים, היקצה וההרדמות, כוללים את כל המרכיבים והמאפיינים של המחזורים הגדולים. מעין "תרגול" יומי על בסיס קבוע. מחזוריות הנקבעת בעיקר על פי זמני האור והחושך, היום והלילה וכן ע"י מחזורי רבייה והתעוררות המינית, קצב פעימות הלב, מחזורי הנשימה, מסלולי האנרגיה הפנימית (הצ'י) בתוך גופינו בתעלות ההולכה (צ'אקרות/ מרידיאנים), מחזורי העיכול וכו'.

מחזוריות תקופתית: נחשבת ככזאת, בשלוש תקופות עיקריות בחיינו שבשפת הענפים מכונים – עיבור, יניקה, מוחין ובחלק הטבע שבנו, באות לידי ביטוי בשלושה תהליכים עיקריים: ההריון ברחם, ההריון מחוץ לרחם, הבגרות המינית ש"נושאת פירות", קרי: יצירת מחזור חדש של הריון רחם, מחוץ לרחם ובגרות.

מחזוריות כוללת: בהגדרתה, היא מחזור חיינו, הכולל חיבור בין שני חלקים שבנו, חלק הרוחני (דיגיטלי) וחלק הטבע (אנלוגי), לכדי יחידה אחת (בשפת הענפים – בר מצווה), הפירוד המוחלט בין שני החלקים (קבורה וריקבון הבשר באדמה למצב "דומן") והחיבור מחדש למחזור נוסף (תחיית המתים)

ההבדל בין תחיית מתים לגילגול הוא ההבדל בין תהליך "אישי" שעובר הנברא במסלול "תחיית המתים", מהלידה הגופנית, הלידה הרוחנית (בר מצווה), הזיווג (חופה), והעמדת הצאצאים, המוות, הריקבון באדמה והתחייה מחדש ועיקרו הוא **המעבר בין מצבי החיים והמוות בחלק הטבע**, שאין בו השתנות בחלק רוחני (הנברא "חוזר במומו")

לבין ה"גלגול" שהוא מעין תהליך שמשותף לנבראים נוספים, בהשתתפות וצירופי חלקי הנפש, הרוח והנשמה שבמבנה הרוחני של כל אחד מהם (אם בשר ודם ואם לא ..) ועיקרו הוא פחות המעבר בין מצבי החיים והמוות הגופני ויותר **תהליך ההשתכללות וההתחדשות של חלק הרוחני**.

ההרדמות/ השינה במחזור היומי כוללת גם חלק מוות הגופני וגם חלק הגילגול הרוחני (בהפשטה ובקיצור: **שינה עמוקה ושנת חלימה**).

היקצה/התעוררות במחזור היומי כולל גם חלק הלידה הגופנית הרחמית והחוץ רחמית - וגם חלק הבגרות.

הקו - בתנועה הקווית במישור, שני הפכים הם ההתחלה של התנועה וסיומה. שני הקטבים/קצוות/הפכים, הם המניעים והעוצרים את התנועה.

העיגול - בתנועה המעגלית, ההתחלה היא היקף המעגל, והסיום במרכזו. אותה הנעה של התחלה וסיום לתנועה, רק שבמישור אחר. **התנועה המעגלית במישור (חד מימדי)**, יש לה התחלה וסיום. **התנועה המעגלית במרחב הרב מימדי (כדור/נפח)** היא אין סופית.

תנועה רצונית, היא במילים אחרות – מודעות תנועתית. האדם המודע קובע את קצב התנועה, את מגמתה, רב גוניותה ותכליתה. **תנועה שאינה רצונית**, נסמכת על דפוסי מחשבה (מחשבת תנועה) שטבועים בגנים, חיקוי דפוסי תנועה מהסביבה הקרובה והרחוקה, ופעילות מוחית תת מודעת ששורשה והנעתה הם באמצעות כוחות הבריאה הסובבים אותנו ופועלת במסגרת חוקי הטבע (צריך הסבר, ברור. רק שההרחבה על המשפט הנ"ל היא ספר בפני עצמו .. ואנסה בקצרה בע"ה).

רצוני ולא רצוני – מודע ולא מודע.

הגבולות שבין התנועה הרצונית לזו הלא רצונית, דינמיים ותלויים **בפעולות האדם ובמניעיו**. **ההבדל בין תנועות** הרצוניות והלא רצוניות נקבע על פי **איכות התנועות ואיכות החווייתית החושית המתלווה להן** שהאדם מבצע

בפועל, גם במחשבה וגם בגוף, להרחבת מודעותו (על שכבותיה). **הזמינות או ההשגה** בהרחבת יכולת התנועה הרצונית, תלויה **באיכות רישום דפוסי התנועה והחווייה החושית בזכרון**. המפתח לריפוי ו/או הרחבת היכולת, ביכולת "לפתוח מחדש" דפוסים קודמים של תנועה, לטובת מיטוב החוויה החושית הנרשמת איתם בזכרון.

דוגמה ובאופן הכי פשוטי – הרדמות ושינה, היא תנועה שאינה רצונית. התעוררות ויקיצה, היא תנועה רצונית. אם אנחנו שומרים על מחזור שינה ועירות קבוע ובהתאם למחזורי האור והחושך, השינה, העירות והמעברים ביניהם, ממלאים אותנו באנרגיה ובתועלת הסגולית שקיימת בהם. באופן הזה, השינה שהיא כאמור לא רצונית, הופכת חלק ממעגל הפעולות הרצוני. שליטה רצונית במעברים שבין ההרדמות להתעוררות, בשכבה הגופנית שרירית, מהווה בסיס ויסוד תבניתי למעברים דומים בשכבות נוספות (חושים, רגש, הבעה וכו). המילוי והסיפוק מהשליטה במעברים האלה ומתחושת העונג שהם מעוררים, מותירה חותמת חיובית על תהליך רישום דפוסי התנועה בזכרון ומרחיבה את יכולת השכלול של חלק התודעה, במודעות הכוללת השלמה.

חלק הרצוני במודעות השלמה – התודעה, גם אם היא חלקית, יחסית למודעות בכוח, היא שלמה בהוויתה ומהווה 100% שלמים לאדם ה"מחזיק" בה. בין חלקה הרצוני, לבין סה"כ המודעות בכוח/הפוטנציאלית, שהוא עדיין לא רצוני, שולטים כוחות הבריאה, בצוותא עם היכולת והשונות הגנטית שבין נברא לנברא ויכולת הלמידה והחיקוי של הסביבה (פעולה שאנחנו מבצעים באופן לא רצוני, והיא העתק וחיקוי של פעולה שראינו את ההורים מבצעים, או את החברים בבית הספר, הדמויות בסרטים וכו). ההפרש בין ההנאה הנחוות המתקבלת בחלק התודעתי, לבין ההנאה הרדודה בחלק המודעות שעדיין אינו רצוני, מטרתה להניע את האדם לתנועת הרחבת מעגל ושטח התודעה.

בכל שכבה – התנועה, החוויה החושית, הרגש וכו' מתקיימת תנועה שמוגדרת ע"י מצבי העצירה. לדוגמה: ישנה תנועה בחוויה החושית וישנה עצירה, תנועה לקראת ראייה, שמיעה, הרחה וכו'. ישנה תנועה ריגשית ועצירה: תנועה לקראת שמחה - עצב, אהבה - שנאה, התעוררות - אדישות וכו'. מצבי העצירה מאפשרים את שליפת תבניות התנועה שנרשמו בזכרון והפעלתן, באופן שמעורר תנועה, גם בשכבות הזכרון הרשום, תנועה שמאפשרת התחדשות התבניות והשתכללותן.

החווייה החושית:

שישה חושים באדם, שיש בהם חלק הרוחני (דיגיטלי) וחלק הטבע (אנלוגי)

חוש	שפה	כיוון חישה ומיקום
ראיה	גלי אור ו/או חלקיקי אור והתרגום להולכה עיצבית, חשמלית	כיוון מבט חוש הראיה הוא מהפנים לחוץ וקדימה. שתי העיניים בחזית הגולגולת. בחוש הראיה יכולת מיקוד ומיקום האובייקט הנראה, במרחב.
שמיעה	גלי קול כנ"ל	כיוון השמיעה הוא מהפנים לחוץ ומיקום האוזניים מכתוב טווח שמיעה של 360 מעלות אם כי יכולת מיקוד מקור הצליל לא קיימת בשמיעה אצל האדם.
ריח	גלי ריח - ניטור קשרים כימיים קיימים בתנועה. כנ"ל.	כיוון ההרחה הוא מהפנים לחוץ. מיקום הנחריים בחזית מגביל את טווח יכולת ההרחה. אין יכולת מיקוד בהרחה ותלויה בכיוון ההולכה.
טעם	ניטור התקשרות ופירוק יסודות כימיים, בהתהוות (זמן אמיתי) כנ"ל	כיוון הטעימה הוא מבפנים לחוץ. קיימת יכולת מיקוד בטעימה.

<p>כיוון חוש הזמן הוא מבפנים החוצה. חוש הזמן נסמך על מחזוריות האור והחושך, מחזוריות מערכת העיכול, (והזמן הדרוש לעיכול סוגי המזון השונים), מחזור פעילות הבלוטות, ועל דפוסי התנהגות מחזוריים שהאדם קובע לעצמו בזמן, שרירותית (יקיצה, עבודה, מנוחה, זמני הארוחות וכו'). הכלי להשגת הזמן, הוא חלק הזיכרון בחלק הרוחני/דיגיטלי באדם.</p>	<p>ניטור תנועות מחזוריות קיימות בעלות דפוס קבוע, שנרשמות באמצעות שאר חמשת החושים, והכנסתן לתבניות המגדירות את משך וקצב פעולתן.</p>	<p>זמן</p>
<p>כיוון חוש המישוש הוא מבפנים החוצה וטווח יכולת המישוש תלוי בשטח מגע הפעיל.</p>	<p>גירוי עצבי</p>	<p>מישוש</p>

הערות ביניים:

באדם הנברא, הרבה יותר משה חושים! והם מתגלים ומתפתחים מהרגע שנמצא על מסלול הרחבת תחום תודעתו. לא יודע בוודאות את מספרם (הלוואי ואזכה) ומסתמך על המקורות המציניים מספר ה"רצונות" שבאדם הנברא, העומד על 613 (תרי"ג) ומגיע עד ל 620 (תר"ך) בגמר השלמתו (תיקונו). הגדרת ה"רצון" לעניות דעתי: "כלי" שמתעורר לתנועה ומגיע באמצעות הכוונה המולבשת בו לידי יכולת להוות תשתית בפועל להתגלות המודעות (שהיא בהגדרתה - כל מה שבמחשבת הבריאה להימסר לנבראים). בהסתמך על המושגים בראשית הפרק, הרצון שמתעורר לקראת תנועה, הוא הזכרון, הכוונה המולבשת בו היא המחשבה וה"יכולת" שנמסרת ממחשבת הבריאה, לתנועה, היא המודעות.

לבד מששת החושים שהם התשתית והיסוד, שאר החושים הם תולדה של צירופי החושים היסודיים האלה והחלק היחסי של כל חוש וחוש בצירופים. ששת החושים הבסיסיים, הם כעין מקלדת בעלת שש מקשים שמאפשרת את הצירופים השונים. הביטוי של צירופים אלו, בכל אדם ואדם, הוא היסוד והבסיס לשונות שבין הנבראים עד לידי המגוון האדיר שמתקיים בין הנבראים כולם. מגוון שהוא במגמת התרחבות מתמדת במצבו המיטבי והעצירות שלעיתים פוקדות את תהליך הווצרותו, מעידים על כשל ומעוררים את הצורך בבחינה וטיפול במוקדים והסיבות לעצירה, באמצעות החוויה ביכולת החושית.

כיוון החישה:

כל החושים מופנים כלפי חוץ. מנטרים את סביבתנו החיצונית ומהווים שערים לחלק הטבע שבנו ובאמצעותם לחלק הרוחני שבנו. שערים ביננו לבין סביבתנו, שערים בין חלק הפנימי לחלק החיצוני בתודעתנו. למרות שבאופן פעולתם השכיחה הם חד כיווניים, מהפנים אל החוץ, יש בהם, בכל אחד מהחושים, את היכולת לחישה פנימית: להתבונן פנימה, לשמוע את הקולות שגופינו מייצר, את הריחות, הטעמים והתחושה. יחד עם זאת, **היכולת להפוך את כיוון החושים** תלויה בתירגול ובהרבה מקרים ב"ניתוק" אחד או כמה מהם ובניטורל המידע שמתקבל בחושים, מחוצה לנו, על מנת שהמידע יקלט במערכת החושית, הדיגיטלית והאנלוגית, שאינה מורגלת בהיפוך כיוון חישה.

ל **היפוך כיוון תנועת החושים** – חשיבות אדירה בהרחבת היכולת המודעת והשליטה הרצונית בתנועות השונות. אחת מהדרכים להגיע למצב של היפוך הכיוון, היא באמצעות מדיטציה שלרוב מתבצעת בניטורל המסרים והחוויות החושיות המתקבלות מחוצה לנו. נגינה בהרכב מוסקלי, משלבת הפניית חלק החושים, גם כלפי חוץ וגם פנימה, כנ"ל בריקוד ובכלל באומנויות השונות המשלבות מספר חושים בו זמנית. כלי חשוב בתרגול שינוי הכיוון הוא השימוש במחשבה בכלל ומחשבת החושים בפרט: מרכזים במוח שאחראיים על מערכות החושים. אמצעי נוסף

הוא השימוש בחושים כשהם מופנים כלפי חוץ, ע"מ לחוש את המראות, הקולות, הריחות וכו' של בין הזוג לתרגול, תוך ביטוי ומשוב הדדי בין השניים המתרגלים. חוויה טובה של התרגול, תאפשר רישום היכולת החושית לנטר את פנימיות הזולת, בזיכרון החושי. יכולת הניטור החושית של פנימיות הזולת, היא מפתח ליכולת הניטור החושי של פנימיותנו.

הדפוס התנועתי שפועל בשכבה שקדמה וממשיך הלאה לשכבות הבאות: היכולת הנרכשת לשנות כיוון החוויה החושית, מהרגע שנצרב בשכבת הזיכרון החושי, מהווה דגם, לשינויי הכיוון בשאר השכבות: התנועה, הרגש, היצירה/הבעה, השכלתנות והרוחניות. ובכלל – כל הרחבה במודעות, של כל אחת מהשכבות הנ"ל, מוסיפה את הערך המוסף שלה, לאלה שקדמו לה ולא לה שוקבות אחריה בסדר הופעתן. זה אולי ה"בונוס" הכי משמעותי, בדרך ההרחבה, שמסוגל להכפיל ולשלש את המהירות, הקצב ואיכות התנועה, להרחבת חלק הרוחני דיגיטלי באדם ובהתאמה את חלק הטבע אנלוגי שבו.

כיוון החושים בבריאת האדם: ואנסה על קצה המזלג ובשפה עממית. תחילת האדם, ע"פ סיפור הבריאה, הייתה בקיום והוויה "דיגיטלית", ללא לבוש הטבע/החומר, על הווייתו הרוחנית ובאחדות אחת של כלל "מרכיביו", הנבראים. כיוון החושים (הוירטואליים) של חלקים מהשלם ("המרכיבים"), הייתה מהחוץ אל הפנים. באופן הזה התקיימה אחדותם לכלל שלם, בקשר בניהם. בהיפרדות האדם הנברא האחד (נשמה אחת) לנשמות רבות בשבירת העולמות וחטא עץ הדעת, יכולת התנועה והחושים הרוחניים קיבלו את הלבשת מערכת הטבע והחומר, ועל מנת שהקשר בין חלקי האדם הנברא האחד בין חלקיו ימשיך ויתקיים, מערכת החושים הפכה את כיוון יכולת החישה, בכל אחד מחלקיו - מהפנים לחוץ. באופן הזה ולמרות משבר הפירוד בין החלקים וההגבלה שמכתיב חלק הגשמי שהולבש על כל אחד מהמרכיבים הבסיסיים שבהווית האדם, ה"בונוס" הייתה היכולת הנרכשת, להיפוך כיוון התנועה החושית, שהווה בסיס ויסוד להתפתחות השכבה שקדמה לחושים – התנועה, ולשכבות שהתפתחו אחריה – הרגש, היצירה/הבעה, ההשכלה והרוחניות. יכולת בכוח (פוטנציאלית), לשינויי כיוון, מהפנים לחוץ ולהפך, שדורשת את ה"כלים" וההפעלה, ע"מ להביא אותה אל הפועל. יכולת שנרכשה דווקא במצב ה"משברי" בשבירת "נשמה האחת" לחלקי נשמות רבות.

שלב ביניים ותרגום השפה:

החושים הם שלב הביניים וקו הגבול שבין האני לסביבתו החיצונית, בין חלק ה"דמות" לחלק ה"צלם" (ראה בהמשך). יש בחלק הטבע האנלוגי, חלק הרוחני הדיגיטלי והשכבה בהיות מערכת הבריאה, המפעילה אותם, יכולת "לדבר" ב"שפת" הכוחות שמקורם מחוצה לנו ושמרכיבים את גופינו הרוחני והחומרי, יכולת לתרגם את השפות השונות לשפה שמוחנו "מדבר" בה, כמו מעין לוח אם במחשב ותוכנת ההפעלה, ותוך כדי התהוות הגדרת ה"פנים והחוץ", למקם אותנו במרחב - ה"אני", לעומת הגופים והכוחות החיצוניים לי, במרחב התנועה והקיום.

עיקר הפעילות החושית שאינה רצונית, מופנית אל מחוצה לנו. עם הרחבת יכולת התנועה וההפעלה החושית הרצונית, יש בנו את היכולת להפנות את כיוון פעולות החישה, פנימה והחוצה וכאמור, לאפשר את היכולת הזאת לשאר השכבות.

התנועה והחוויה החושית הם הצעדים הראשונים וה"קיניין" באדם הנברא, לתפיסת המציאות שנסמכת על ניטור המידע החיצוני שמגיע אלינו – ה"אני" לעומת מה שמחוץ לי.

הרגש, היצירה, ההשכלה והרוחניות, הם שלבים ביכולת לתפיסת המציאות שאינה "קיניינית" ומהווה את אבני היסוד באדם הנברא, האני הפנימי, אלא שהן "רכוש" משותף לבורא ולנברא, בתנועה מתמדת, יכולות המאפשרות הבחנה הן על מצבו ומיקומו של הנברא יחסית למרחב החיצון והן על יחסו בפנימיותו לסביבה החיצונית. מקום המפגש ו"מגרש המשחקים" לתהליך השתוות הצורה.

הרגש

החוויה הרגשית, היא לכאורה פסיבית באופיה. חוויונו באמצעות החושים, את סביבתנו החיצונית ואנחנו מגיבים מבלי הבחירה בסוג ואופי התגובה. בשכבת הרגש, לא זה המצב.

הרגש, אומנם סוג של תגובה, אבל שיש בה יסוד שמבדיל את האדם המרגיש, מסביבתו. אולי באופן הכי פשוטני: אנחנו חווים בחושים את אותה החוויה בדיוק שחווה הזולת, אצל אחד היא תבוא לידי ביטוי ברגש בשמחה, אצל האחר בעצב, אצל האחד בחרדה, אצל האחר בשלווה גמורה.

השכבה הבסיסית של הרגש באה לידי ביטוי בהבדל שבין הרגשת טוב, להרגשת רע. ככל שמתפתחת אצל האדם (ואצל הצומח והחי. לגבי דומם ... לא יודע בוודאות), היכולת הרגשית, ככל שגבולות תחומי ה"אני" שלו, מתרחבים יותר, היכולת להרגיש מגוון של רגשות בצירופים שונים, הולכת וגדלה.

יכולת ה"אני" להבחין באופי ואיכות הרגש, נעוצה בתנועה שבין רגשות הופכיים, קוטביים זה לזה. יכולת שנרכשת, עוד בהתעוררות השכבה הראשונה בהוויתו - היכולת לנוע בין הקטבים.

יחד עם זאת, למרות ההתגבשות של ה"אני המרגיש", ביחודיות האופיינית לו המבדילה אותו מהזולת, התנועה עצמה, בין סוגי הרגש ובין קוטבי אותו הרגש, היא פסיבית: עדיין אין בנו את היכולת לקבוע באופן מודע, רצוני, את אופי הרגש ואת היחסיות בין רגש מסויים לזה הקוטבי לו. אנחנו, **בשלב הזה**, חווים שמחה, או חדווה, או אושר וכו שלא על פי בחירתנו. גם את התנועה שבין שמחה לעצב, איננו עוברים באופן רצוני והיא נסמכת על היכולת החושית. לרוב, השכבה הראשונה של הרגש – טוב או רע/ תענוג או יסורים, היא המדד באמצעותו, אנחנו מבדילים באופן יחסי וסביל, בין סוגי הרגש ובין הקוטביות של אותו הרגש, בין שמחה לעצב, חדווה וכהות, אושר וריקנות.

היצירה/ הבעה

שכבה נוספת שמרחיבה תחום ה"אני" באופן שמחפשת את האופן להתקשר עם הזולת. הפנימי שמחפש את הקשר עם החיצוני באמצעות תבניות של הבעה. הבעה גופנית, חווייתית, רגשית, התנהגותית, מעמדית, שעושה שימוש בסמלים, ברובדים שונים של השפה הגופנית (ריקוד, מוזיקה, פנטומימה, פלסטיקה וכו) והשפה המדוברת (מילולי, מושגי, רגשי, יצירתי, מושכל, רוחני). שכבת היצירה/הבעה, היא השכלול של שכבת הרגש ויכולת מכוונת על הרגש הסביל/המגיב. השליטה בנוסחאות ה"שפה" שבשכבה הזאת, מאפשרת את התנועה הרצונית בין ובתוך מגוון הרגשות שהתגלו בנו בשכבה הרגשית. שוב, לא רק "גירוי ותגובה" אלא בחירה רצונית בסוג הרגש ועוצמתו.

שלב היצירה/ הבעה הוא הסיבה והמסובב לחלק הזכרון בכלל, למרות שהזיכרון מתגלה כבר בשכבת התנועה הראשונה. רק שעם יכולת המודעת וההפעלה הרצונית של שכבת היצירה/ הבעה, הזיכרון מקבל את שלמות תכליתו ואת היכולת לרשום בו את שאר השכבות הקודמות אליו והממשיכות אותו - שכבות ההשכלה והרוחניות, באופן שאינו מקובע/סטאטי ביכולותיו, כפי שנצרכו בו בתחילת הדרך, אלה שמקבל את היכולת להשתנות ובמגמת השתכללות והרחבה מתמידים. מעין זיכרון גמיש ומסוגל לשינויים תוך כדי תנועה. אחת מהמערכות שמתפתחות תוך כדי התפתחות שכבת הבעה/יצירה ורכישת היכולת לשינוי דינמי בדפוסים הנרשמים בזיכרון. היא ה"מערכת המסתגלת". מערכת מפתח שב"הדלקתה וכיבויה" אנחנו מאפשרים את הסדק בתודעה שיהיה הפתח דרכו נעלה לשכבה הבאה – ההשכלה.

ההשכלה

כעת, ששלושת שכבות חלק ה"דיגיטלי", הגיעו לידי בשלות, ברמה כזו או אחרת של חלק רצוני שבהן וחלק לא רצוני, בכל אחד מהמרכיבים – התנועת, החוויית חושי, הרגשי והיצירתי הבעתי, הגיע זמנם של המרכיבים ההשכלתיים והרוחניים להשלים את חלק הדיגיטלי בכל אחד ממרכיביו – המודעות, המחשבה והזיכרון. עד לשתיה שכבות אלה, חלק דיגיטלי באדם הנברא, שווה ביכולותיו לזה של עולם החי, אם כי מרכיביו של עולם החי, חלוקים גם הם בין בעלי חיים בעלי רמות שונות ומגוונות של יכולות בחלק זה הדיגיטלי שבהן. ממושבות חיידקים, נחילי

חרקים, כאלה מעופפים וכאלה שמתקיימים בסביבה ימית, דגים, זוחלים, עופות, יונקים, בכל סוגי המינים שמרכיבים עולם החי, רמות שונות ומגוון אדיר של צורות, יכולות ורמות של חלק דיגיטלי שבהם. אין ולא באחד מהמינים והסוגים, את השכבה ההשכלתית, רק שבקיום השכבות שכן קיימות בהם, הם מהווים את התשתית והתבנית של השכבות האלה, בחלק האדם שבבריאה. לפחות בתפיסה שרואה את קיום החיים, על הדומם, הצומח, החי והמדבר, כאחדות אחת שמרכיביה הנפרדים, מהווים מעין רקמה אחת שמאפשרת את קיום החיים בכלל ואלה התבונתיים של האדם בפרט.

התפיסה הריקמתית: בהדדיות והתלות שבין חלק הדיגיטלי לזה של חלק האנלוגי, בקיום שמחבר בין חלק היולי לחלק הטבעי, בשר ודם/ חומר, ההתפתחות האבולוציונית שנמתחת על פני הזמן ומתאפשרת בריבוי מאורעות, ישנה חשיבות מכרעת לרצף המאורעות ולקיום בפועל של מרכיבי התהליך שהתפתחו לאורך הזמן. במילים אחרות: ע"מ להגיע למדרגת התפתחות הג'ירפה למשל, צריך שיתקיימו יחד איתה שלבי מרכיבי היסודות שמרכיבים כל תא ותא שבה וכן מרכיבי הצומח (ולא רק אלה שהיא ניזונה מהם) והחי שבדרגות התפתחות שקדמו להופעתה, כמו הלטאות למשל. הופעת הג'ירפה, לא הפכה את השלבים באבולוציה שקדמו להופעתה למיותרים והם מתקיימים ברקמה אחת יחד איתה. הרצף שנשמר, מרגע הופעת צורת החיים הראשונה על הכדור, מרגע התהוות הכדור עצמו ובכלל מרגע התהוות היקום, נשמר בין השאר באמצעות עיקרון ה"השארות" הזה, שלא מבטל דרגת התפתחות קודמת, מפני זו העוקבת אחריה. עיקרון יסוד גם בתפיסה הרוחנית – מהרגע ש"מתגלה" מדרגה חדשה של רוחניות, יש לה ולא לה שקדמו לה, קיום רציף ומקביל. אין צורת קיום, בטבע האנלוגי וברוחני הדיגיטלי שאינה כוללת עבר, הווה ועתיד, באחדות אחת.

שכבת ההתפתחות ה"השכלתית" מסוגלת לתפיסה בזמן עתיד, ע"י בחינת כיוון המגמה בעבר ובהווה, בלבד.

דפוסי הבעה/יצירתיות, שאינם תלויים בגירוי החיצוני והנסיבתי – חלק המודעות והמחשבה שמשוחררים מהכבלים, הנסיבתיים, המודעות והמחשבה המופשטים מצורה ויחד עם זאת נסמכים על תבניות שנרשמות בזכרון באותו האופן התבנית הצורני. אם לחטוא בדוגמה שעלולה להסיט מהמשמעות המדוייקת אצל חלק מהקוראים, דוגמת סירטי הפנטזיה – מתארים מציאות פנטסטית, דימוינית, מופשטת, ומלבישים אותה על אלמנטים צורניים, מוכרים ומוסכמים על הכל. צורניים גם בתוכן, בשפה וגם בעיצוב הפלסטי (האנימציה הממוחשבת) שיש בה מרכיבים קיימים (העיניים של החיזר, הזנב של המפלצת וכו') מוסכמים.

הרוחניות

חלק והשכבה שהיא הסיבה התכליתית הראשונית לכל החלקים והשכבות שקדמו לה, אם כי בסדר התגלותה היא האחרונה מכולם. בבסיסה, כמו זאת שבשכבת ה"השכלה", היא משוחררת מהגירוי החיצוני והנסיבתי, אלא שהיא מכילה את היכולת להתנתק בנוסף מהתבניות הצורניות, להשגת תכליתה, מנותקת מהצורך לשמור על הרצף וההתקיימות של שכבות הקודמות לה בסדר הופעתם (מסוגלת אבל לא מחוייבת) והופכת את הרישום התבנית במרכיב הזכרון, להתהוות והתנועה בפועל – רישום שאינו נפסק, שאין בו התחלה וסוף, אינו מחוייב לנפח, ע"מ לפעול את פעולתו ואוחז ברצף הזמן הכולל את החלוקה שבין העבר, ההווה והעתיד, במקשה/רקמה אחת. השכבה שהיא נושאת פירות, לא רק לצרכיה עצמה, כחלק וכגורם שותף בתנועת מחשבת ותוכנית הבריאה והשלמות הפנימית שמתאחדת עם החיצונית הסובבת אותה, בהדדיות לקיום התנועה וההתחדשות, תוך השמירה על יחודיותה ועצמאותה.

בצלמנו כדמותינו

שני החלקים באדם הנברא מתוארים במעשה הבריאה כצל"ם וכדמות. "ויאמר אלוהים נעשה אדם בצלמנו כדמותנו וירדו בדגת הים ובעוף השמים ובבהמה ובכל הארץ ובכל הרמש הרומש על הארץ" בראשית א'.

הדמות – שני חלקים באדם, נפש הטבע ונפש השכלי, חלק החומר ("אנלוגי") שבו וחלק הרוחני (דיגיטלי) חלק נקבה (מקבל) וחלק זכר (משפיע) ובחוכמת הקבלה (בקיצור נמרץ), ה"קשר" בין הבורא לנברא, שתכליתו להביא את הנברא למדרגתו הגבוהה ביותר, לתכלית בריאתו, היא בתהליך "שבירת העולמות" שבשלב הראשון מתוך השלושה שהוא מכיל, יורד העליון הבורא, חלק הכלים/גוף שבהוויתו הנקראים אח"פ – אוזן, חוטם, פה, לפנימיות הנברא בחלק המאיר/ראש שבהוויתו ונעשה כמותו.

הכלל בעליות וירידות בהשתלשלות העולמות, הוא שעליון היורד לתחתון – נעשה כמותו, וכשהתחתון עולה לעליון – נעשה כמותו.

ולכן, שהעליון/ הבורא, "יורד לפנימיות התחתון" הוא יורד, בחלק ה"אנלוגי"/דמות (תנועה, חושים) שבו, לחלק ה"דיגיטלי"/צל"ם שבאדם (זכרון, מחשבה, תודעה) ונעשה כמותו, ז"א שמקבל את תצורת הזכרון, המחשבה והתודעה כפי שהיא באדם הנברא. מעין התמעטות הצורה, צמצום הסגולות והיכולת, ע"מ להשתוות ליכולות הנברא ועדיין לשמור את היכולות הנעלות שקיימות בהוויתו של הבורא. פעולה ראשונה שהיא הסוד והמפתח, לתחילת התהליך בעל שלושת השלבים, שבסופו הנברא משתווה בצורתו, לבורא ומשתתף כשווה בין שווים בתהליך הבריאה. כעת, כשיש "שפה משותפת" בין העליון לאדם, יכול הנברא, באמצעות חלק שכלי/דיגיטלי שבו, לעלות למדרגת בורא, להשתוות בצורתו לבורא, באופן הדרגתי ולהגיע לתכלית הבריאה – שותפות במעשה הבריאה.

התוכנית הזאת המקורית "השתבשה" במקצת עם "האכילה מפרי עץ הדעת" שמשמעותה: הניסיון להגיע למדרגת העליון/הבורא, ב"דרך קיצור", טרם שהגיע הנברא לבשלות חלק הדמות שבו (שכבות התנועה והחושים). מהרגע הזה, התנועה לקראת התכלית היא בשני ראשים: תיקון "נזקי האכילה מפרי עץ הדעת" בראש אחד (כיוון פעולה) והשלמת תהליך הבריאה המקורי בראש השני. תהליך עם שני כיוונים שונים להשגת אותה המטרה.

בפירוש של המקובל הרב יהודה הלוי אשלג זצ"ל (בעל הסולם) שעל פירושו לספר הזוהר הקדוש ולכתבי האר"י, אני נסמך בספרי ובתפיסת עולמי, לשני הכיוונים, הוא כותב (במאמר - ...) שאת השלמת תהליך הבריאה טרם החטא, צריך לבצע רק אחרי השלמת תיקון "חטא עץ הדעת" ושבירת נשמת "אדם הראשון". לעניות דעתי, שתי המגמות צריכות להיות מבוצעות במקביל. תפיסה שאני מכנה "אחיזה בשלוש קצוות – ראשית, אחרית ואמצע" שעיקרה אחיזה בנקודת הראשית, נקודת האחרית ונקודת התיקון (הקו האמצעי) ומתרגם אותה לטכניקה/שיטה להנעת הגוף בכלל ואת חוט השדרה בפרט.

שכבת התנועה ושכבת החושים (להרחבה – השכבות בחלק רוחני וטבע שהן הקשר המובהק שבחיבור בין שני חלקי האדם נפש השכלי ונפש הרוחני. המפתח לחירות האדם אם מביא אותן לכלל שלמות מודעת. כל התורה והמצוות ניתנו ע"מ שהאדם יוכל להשיג השלמות הזאת. חלוקה של התרי"ג שיש בשרירית ובחושית, שס"ה ורמ"ח)

הצל"ם – שכבות הרגש, ההבעה/יצירה, ההשכלה והרוחניות (לעשות תחקיר על השתלשלות, לתרגם לשכבות)

מעברים

פרק שלישי

התנועה היא כאמור היסוד והתנאי הבסיסי לקיום, הזיווג הרוחני עם הכוחות הפועלים בתוכנו וסובבים אותנו, הוא התכלית. בין נקודת היסוד (התחלה) לבין נקודת התכלית (סיום), מתפתחות בנו שכבות של השגה, תכונות, יכולת בכח ובפועל, תבנית עליונה המתיישבת על חומר הבריאה.

בין שכבה לשכבה, גבול מובהק שעושה את ההבדל בין שכבה אחת לשניה ולכן המעבר בין שכבה לשכבה, בהכרח, הוא נתק בתנועה. עצירה ברצף התנועה. תמיד ישנה עצירה במעבר בין השכבות (וכן בתנועה בתוך השכבה עצמה בתהליך התפתחותה) וההבדל בין עצירה לעצירה הוא במשך ונפח הזמן שהיא תופסת וכן באיכות ה"תוכן" או התכונה שבין שכבה לשכבה. היכולת שלנו להבחין בין העצירות תלויה ביכולת להבחין בחושים בהפרשי המהירות ובאופי השתנות איכות השכבה, יחסית לזאת שעוברים אליה. ההתבטאות של היכולת החושית, מקבלת בהמשך ההתפתחות, תרגום רגשי, אח"כ יצירתי, אח"כ השכלתי ולבסוף רוחני. ככל שהמעברים, תכופים יותר, יכולת ההבחנה משתכללת וכאמור, המעבר הראשון בדרך ההתפתחות הוא בין התנועה לעצירה, בתוך שכבת התנועה עצמה.

תלות התנועה בעצירה, היא הכרחית מצד האחד ומהווה מכשול מהצד האחר. הרצף בתנועה, הוא התנאי לקיום ה"אני" הרוחני דיגיטלי והחומרי אנלוגי. עצירה פירושה מוות. ולכן, יחד עם ההכרח בעצירה לטובת "הגדרת" התנועה, התפתחה בנבראים, יכולת של "התעלמות" מהעצירות ושמירה על "רצף לכאורה" שגם הוא הכרחי. מעין שתי מגמות סותרות שמזמינות יכולת הבחנה ש"עוקפת" את הסתירה במגמתיות ההפוכה. הסדק דרכו, ההולך בדרך מרחיב ומשכלל את חלק ה"אני" המודע שבו, גם בחלק רוחני וגם בחלק הטבע.

לצורך המעברים בין שכבה לשכבה תוך קיום התנאי הבסיסי של תנועה ושמירת מראית סביבת הרצף והתנועה המתמדת, נברא האדם (על מערכות הדומם, הצומח והחי שסביבו ותומכות בקיומו הגשמי ועל מערכות הזכרון, המחשבה והמודעות שסביבו ותומכות בקיומו הרוחני) עם **מערכת "מסתגלת"** שנועדה לאפשר קיום במצבים של "בין לבין" ואת המעברים בין "מקורות השפע והחיות" שמהם יונקת כל שכבה ושכבה.

מערכת ההסתגלות – מיועדת, אם כן, לשלבי ההרחבה בפועל, טרם ההגעה לשלמות ותשמש ככלי לתנועה בין השכבות מהרגע שנגיע לשלמות. אומנם יש בה חשיבות לתפעול המצב הלא שלם, אך מצד השני, צריך את ניטרולה, בתנאים מבוקרים, כדי להיות מסוגלים לאבחן את מצבנו, לתקן ולהדגיש ולרכז מאמץ ולאזן וכו', תוך כדי תהליך ההרחבה.

שלב/ שכבה	סגולה/ כלי נרכש
תנועה	מעברים שבין קצב סדיר ורצף לקצב אקראי ונתק
חושים	מעברים בין כיוון חישה מבפנים החוצה ולהפך
רגש	מעברים בין טלטלה ורגיעה
יצירה/הבעה	מעברים בין שליטה לא סדורה (ג'אז) לחוסר שליטה
השכלתית	מעברים בין שליטה סדורה (תווים) לשליטה לא סדורה

רוחנית	מעברים בין השתוות הצורה (פנים) להשתנות הצורה (אחור)
--------	---

בשכבת התנועה – המערכת מאפשרת "דילוג" על מצבי הנתק ברצף התנועה ועל מצבים האקראיים בקצב הסדור. הדוגמה שבד"כ משתמש בה היא הצפייה בסרט המצולם בפילם. בכל שניה 24 תמונות מצולמות ובניהן, פריים שחור. מבלי המנגנון שמסוגל לייצר מראית של רצף תמונה בסרט. החוויה הייתה בלתי נעימה. את אותה המראית של רצף, אנחנו מייצרים באמצעות המערכת בכל אחד מהחושים, כל אחד מהרגשות, דרכי ההבעה, הלא סדורות והסדורות ולבסוף בחיבור עם העולם העליון לנו, עם המציאות העתידית לנו, עם דמותנו השלמה וכו'. בשלבי ההתפתחות וההרחבה היא כלי העזר העיקרי להצבת הגבולות שבין שכבה לשכבה בהמשך התגלות השכבות. בשלב ההשגה ושלמות ה"כלי" היא האמצעי לבחירת וסוג ההארה.

בשכבת החושים – בתחילה, בבריאת ה"אדם", נברא כישות "היולית", כולל כל המערכות שבו, על כל השכבות, כולל שני החלקים שבו, הזכר והנקבה, כולל ההתבטאות ה"רוחנית" שבחומר היולתי – הרצון "להשפיע" מבפנים כלפי חוץ וההתבטאות ה"גשמית" שבחומר היולתי – הרצון "לקבל", כולל ה"שרטוט" ומבנה הנר"ן שהוטבע בבריאתו, כהתבטאות בפועל למחשבת הבריאה ושלב הביניים להתבטאות בפועל למעשה הבריאה. חושי (ההיולים) פעלו מסביבתו החיצונית (מערכת הבריאה שסובבה אותו) פנימה. מהרגע שנפרדו חלקיו ו"נשבר" ו"גורש מגן עדן", כל חלק וחלק מ"נשמתו האחת", שבמבנה נר"ן הטבוע בו, הכיל את כל מערכותיו רק שנוצר נתק בין חלקיו הנפרדים ("השבורים"). הכיל את כל מערכותיו דוגמת האבן שנחצבת מההר, ו/או דוגמת התינוק הולד שניפרד אומנם מהרחם שבתוכו "נצטרפו" תכונות הוריו ומכיל ברגע לידתו, את כל מערכותיו.

על מנת ולהמשיך לשמור על הקשר שבין שאר חלקי נשמתו האחת, הופנה כיוון החישה מהפנים אל החוץ. היכולת הזאת של מערכת ההסתגלות לכסות על העדר היכולת בחושים לחוות את פנימיותנו יחד עם היכולת לחוות את החיצונים לנו ומייצרת מראית עין של יכולת כזאת, גורמת בכל זאת אצל האדם תחושת חסר שמעוררת בו את התנועה לקראת הרחבת היכולת החושית דו הכיוונית, הרצונית, לעבור מכיוון חישה אחד לשני, מהפנים לחוץ ומהחוץ לפנים לסירוגין, והיא אמצעי הנוסף על שכבת התנועה, לבחירת וסוג ההארה אצל האדם המודע.

בשכבת הרגש

השכבה באדם הנברא היולתי, שבו "ננסר" והחל להפרד מחלק הנקבה שבו, לכדי שתי ישויות נפרדות בחלק ההתחלתי של השכבה והתהליך נקטע בחלק הסופי שבה. לא הגיע לכלל מיצוי. שכבה "חצי אפוייה" שדרשה את "תפירת מלבושי העור" שהיא חלק הטבע שבנו, טרם זמנה. מצב "חירום" שאילולא הוא, היו חלק הרוחני הדיגיטלי וחלק הטבע האנלוגי בהשתוות הצורה והתנועה בניהם לא הייתה צריכה את הקוטביות ההופכית ואת התצורה הגשמית שהיא בת חלוף, שיש לה "תאריך תפוגה" ומחזוריות של חיים ומוות.

המערכת המסתגלת מאפשרת את המעברים שבין רגש האהבה ושנאה, על ההתבטאויות המגוונות באופן שמעצימה את איכות התענוג והסבל

בשכבת היצירה – ה"בנוס" בחיבור הכפוי בין שני חלקי האדם טבע ורוחני, כמו גם בין חלק הזכר והנקבה שבו, הפנימיות והחיצונית שבו וכל מה שה"זוגיות" (הדואליות) מגדירה את הווייתו

בשכבת ההשכלה

בשכבת הרוחניות

מודע ותת מודע .

אם נשתמש לצורך ההסבר הפשוט, בדוגמה שהמדענים מחבבים, באשר לרגע המכונן בהיווצרות העולם כפי שאנחנו משיגים אותו - "המפץ הגדול" כהמשלה לאופן התהוות המודעות:

" המפץ הגדול" הוא תנועת התפשטות העולם אל ה"מרחב" שמחוצה לו, והיא אין סופית. (לפחות עד שיתברר אחרת ..). כך תנועת התפשטות המודעות. חלק הרצוני במודעות וחלק שאינו רצוני, שמגדירים גם את מגמת ההתפשטות הכללית וגם את "קווי הגבול" של כל אחד משני חלקים אלה המודע והתת מודע, כחלק מהשלם.

דרך נוספת מקובלת להגדיר כל אחד משני חלקים אלה, בהגדרות "מודע" ו"תת מודע" והכלי להגדרת גבולות הגזרה של כל אחד מהשניים הוא לעניות דעתי המילה "תודעה" שמציינת חלקו של ה"מודע" יחסית לחלק ה"תת מודע".

עם חלק המודע, אין לנו קושי מיוחד להבין כיצד מתפקד ולהגדיר את איכות תיפקודו, כיצד מתפתח ואת איכות התפתחותו, כיצד נרשם ואת איכות רישומו, אבל חלק התת מודע ... מהיכן ובאיזה אופן מקבל את האמצעים לנוע, "לתפקד" ומבלי חלק המודע שאחראי על התנועה, על איכותה ?

תת המודע – מערכת הבריאה לוקחת שליטה:

בהסבר פשוטי – המודעות (והמחשבה והזיכרון), נבראו יחד עם "המפץ הגדול" שהוא בהפשטה - התגלות חלק הטבע ביקום. התגלות שקדמה לה הוויה רוחנית שהכילה את שורש ומקור שלושת החלקים/המרכיבים אותה. בכל אחת מהן - המודעות המחשבה והזיכרון, באמצעות הניגלות של חלק הטבע בבריאה, נשתל גרעין התגלות חלק הרוחני בפועל (מודע) שהולך ומגדיל תחום התפשטותו, יחד עם התפשטות חלק הלא גלוי שבו (תת מודע), ושניהם בתנועת התפשטות משותפת ומתמדת.

המודעות בכלל, על חלק המודע והתת מודע שלה, יונקת את מסלול התפשטותה, את המרכיבים שהיא מכילה בתוכה, את המשאבים/ השפע שהיא ניזונה ממנו, ממערכת שלתפיסתי, עונה על ההגדרה "בריאה". או, ונזהר שלא לבלבל, מהמימד שטרם "המפץ הגדול". הכוונה/רצון שחוללו אותו. "המאציל" (בשפת הענפים).

המודע, כאמור, "נסמך" על תנועה רצונית להתפשטותו, בתוך תנועת ההתפשטות וההתפתחות הכללית של המודעות בכלל. חלק התת מודע "נסמך" בעיקר על כוחות הבריאה שפועלים על התפשטות המודעות בכלל וכן על רישום נדבכים במסלול התפתחותו ב"תורשה", במבנים הגנטיים ויכולת למידת חיקוי הסביבה. אפשר להעזר במושג "אבולוציה" כדי להכניס סדר במשפט האחרון: מגמה כללית של תנועה והתפתחות מינים, תוך ריבוי ורישום "מאורעות" שנמתחים על פני תקופה ארוכה. את חלק ה"מודע" בהגדרה של האבולוציה, אנחנו מכנים בשם "קפיצות גדילה" או "מוטציות" כמו למשל, תאוריית מסת "מאה הקופים" שמנסה להסביר כיצד, יכולת נרכשת בקצה העולם, אצל מין מסויים, הופכת לנחלת המין כולו, ברחבי העולם.

בתורה שבע"פ, מתוארות שתי המגמות כמושגים - "בעיתו ואחישנה" כשהמושג "בעיתו" מתאר מגמת התפתחות חלק התת מודע ה"אבולוציוני" והמושג "אחישנה" מתאר התפתחות חלק המודע, על קפיצותיו. ראוי לציין ש"קפיצה" אינה מתארת "דילוג" אלה "האצה" של התהליך. התורה הקדושה רואה את שני המושגים כ"שמותיו" של הבורא ואת השילוב בהתפתחות, בין קצב ההדרגתי (בעיתו) וקצב המואץ (אחישנה) כרצוני. בין שני קצות הקצבים ההופכיים האלה, מתקיימת תנועת הנברא. בעליות וירידות, כניסות ויציאות, גאות ושפל.

מהירות תנועת האור ומהירות תנועת הגופים

שני החלקים בגופינו, פועלים במהירות שונה בתכלית. חלק הדיגיטלי שבנו פועל במהירות האור והמשקולת היחידה המגבילה את מהירותו, היא החומר ממנו עשוי הגוף, צינורות ההולכה, לרוב העצביים, המהווים את ערוצי

התודעה, המחשבה והזכרון להנעת חלק תנועתי שרירי בגוף. תנועת השרירים עצמם, הרבה יותר איטית באופן יחסי ואם אפשר להשוות ליחסיות כזאת בטבע שסביבנו: מהירות האור ביקום, לעומת מהירות הגופים/כוכבים. להפרש בין המהירויות כמה סיבות ועל השלכות של ההפרשים בין מהירויות אלה, נתמקד – עוד אחד ממצבי הדרישה, **למנגנון שמאפשר את "שיתוף הפעולה"** בין חלק הרוחני, לחלק הטבע שבנו. שני חלקים שמתקיימים רק במערכת האדם הנברא (הכוללת את היקום כולו על שכבותיו) והם יחודיות מעשה הבריאה.

לצורך העניין, נסכים ביננו, שגם מערכת הרוחנית וגם מערכת הטבע, הם "כלים" בידי הבריאה שבאו לידי ביטוי בבריאת "האדם", לאחר החטא בפרי עץ הדעת. את הוויית "האדם" הכוללת כל הנבראים, דומם צומח וחי, ה"היולית" הליבישה הבריאה, במערכת "לבוש" הטבע. מערכת שכאמור פועלת במהירות וקצב איטי מזו של המערכת ההיולית/ מופשטת/ רוחנית ומהווה מעין "אבני ריחיים" על צווארו של "האדם" הנברא.

ע"מ שיוכלו להתקיים שתי מערכות אלה, בכפיפה אחת, נבראה, או התגלתה מערכת שמאפשרת את החיבור הזה, באופן שהתכונות והפעולות המופשטות/רוחניות, "מתלבשות" ממש על האיברים, שרשראות הגנים, התאים וכו' העשויים חומר.

מחזוריות החיים והמוות שמכתיב חלק הטבע שבנו ומערכת מאפשרת זאת שמחברת בפועל בין חלק רוחני לחלק הטבע, הם שערים להשגתו של האדם הנברא את מערכת הבריאה ובאמצעותה, את הבורא. שלב בהתפתחות תכלית בריאת האנושות, בדרך לאיחוד מחדש עם הבורא ולשיתוף פעולה במעשה הבריאה ותנועת התפשטותו האין סופית.

במעבר משינה לערות

[**תזכורת מתוך ההקדמה לספר:** "החלק, חלקי שלי במאבק: בין השאר, כתיבת הספר "ההתעוררות", בו אני חוקר את התהליך הזה בדיוק, של מעבר משינה ליקיצה, מהעצירה לתנועה, מהתודעה המצומצמת למודעות השלמה, מתוך רצון וכוונה להגיע למסד רעיוני ובסיס מעשי, בשפה פשוטה, לחקור, לאבחן, לרפא ולשכלל, את חלק תודעה הזה, שעומד היום למבחן ואני עושה זאת בכמה אמצעים ומכמה טעמים.]

אמצעי ראשון - מרחיב ומותח את השניות הראשונות במעבר משינה לעירות, בודק ומגדיר בשפה פשוטה ונגישה, את מערכות קיום הגוף והנפש שמתעוררות, חלק הרוחני הדיגיטלי וחלק הטבע האנלוגי, את סדר ההתעוררות, את האופן שבו הן פועלות בשיתוף או בהתנגשות זו בזו ולאחר שמניח תשתית תבניתית ברורה, ממשיך הלאה לחקור ולהגדיר את שאר השכבות התודעה, המחשבה והזכרון בחלקים התנועתיים, החושיים, הרגשיים, היצירתיים, השכלתניים והרוחניים שבכל אחד מהם.]

בין עירות לשינה, תנועה ועצירה:

ששת מערכות הקיום/ התנועה שמתעוררות במעבר משינה ליקיצה, בחלק הטבע שבנו ועל פי סדר הדחיפות והחשיבות. כל אחת ואחת מהן מופעלת באמצעות תחושת מצוקה או כאב ומסתיימת באמצעות תחושת מצוקה וכאב. בזמן התנועה עצמה אנחנו חשים מילוי ותענוג:

מניע ועוצר	מערכת
וורטיגו	מערכות שיווי המשקל
חנק	מערכות הנשימה
צמא	מערכות המים
רעב	החומר/מזון
דחף מיני	ריבוי
בדידות, ניתוק, ניכור וכו'	זיווג/חיבור

מעברים בין עונג לכאב – מפעילי

התנועה (להרחיב: איפה נרשמים העונג והכאב, למה ההפעלה באופן הזה, מה ההשלכות של ההפעלה הזאת, כיצד מטפלים, מה המדרגה הבאה של ההפעלה)

בתנועה הרצונית – ההתנעה וסיום הפעולה, רצוניים ולכן עוצמת הכאב והמועקה, פחותות מאשר בתנועה הלא רצונית. תחושת המילוי והתענוג, בהתאם, גדולה בתנועה הרצונית לאין שיעור מזאת שבתנועה הלא רצונית.

עצימות התנועה הלא רצונית, אצל האדם הלא מודע, נמוכה וההכבדה שהיא מכבידה על הגוף, בהצטברות הסבל שכרוך בהפעלתה ובכיבויה ושנרשם בזיכרון, לעומת מיעוט המילוי והתענוג שהיא מאפשרת, מכריעה בסופו של דבר את נפשו וגופו וגורמת להחלשת חוסנו, חשיפתו לאיומים פנימיים וחיצוניים ולמותו בטרם עת כשלא הביא למיצוי, את יכולותיו ותכליתו.

התנועה היחסית במרחב שבין שני הקצבים – בעיתו ואחישנה, מגדירה את תחילת התהוות ה"אני" ובאמצעות מערכות החושים:

סדר התעוררות המערכות בגופנו במעבר משינה לעירות:

מערכת	תנועה	יכולת
שיווי המשקל	התהפכות, ישיבה, זחילה, הליכה, ריצה, רכיבה על דו אופן וכו'	מרבית מערכות שיווי המשקל בגופינו בנויות באופן שמאפשר הליכה בשתי רגליים בלבד, תוך תגובה בזמן אמיתי לשינויים במיקום, יחסית למרחב ובתגובה תמידית לכוח המשיכה והכוחות שפועלים על גוף בתנועה.
נשימה	שטוחה, עמוקה, איטית, מהירה, סרעפתית, צלעית, פרדוקסלית וכו'	אספקת חמצן במצבי מאמץ משתנים, מנוחה לעומת פעילות מואצת, בזמן אמיתי ובהתאם לצורך בהווה או בעתיד הקרוב.
שתייה	חלל הפה, שרירי חלל הפה והלשון שמייצרים בתנועתם תת לחץ לשאיבת המים, השרירים הטבעתיים שמונעים "דליפה" למערכת הנשימה תוך התכווצות והרפיה, הולכת המים במערכת העיכול, מערכת הדם, מערכת הסינון וההפרשה אל מחוץ לגוף, תוך התגברות על כוח המשיכה וכו'.	אספקת מים למשק המים בגוף, שרובו עשוי מהנוזל הזה בדיוק. הסביבה ה"רטובה", הממוזגת, מוליכת החמצן, מאפשרת שיווי המשקל, הולכת האנרגיה, פינוי הפסולת וכו'
אכילה	כנ"ל	כל המערכות הפועלות בגופינו צורכות אנרגיה. אנרגיה בזמן אמיתי ואנרגיה לטווח ארוך. עיבוד המזון ובחירת הרכבו קובעים את זמינותו בהתאם לשני הצרכים האלו.
מין	שותפות תנועת כל החושים ושיתוף מערכות הנשימה, המים, האנרגיה מהמזון ומערכות המין עצמן (בלוטות ואיברי הרבייה)	כנ"ל
זיווג/חיבור וקשר עם הסביבה/זולת	תנועת התנועות שמורכבת גם מיכולת ההבעה השרירית (שפת הבעות הפנים ותנוחות הגוף, ריקוד וכו'), היכולת לדבר תוך השמעת	המערכת שמתעוררת אחרונה לפי סדר החשיבות, שנשענת על הקודמים לה להתפתחותה, רק

<p>שהיא הסיבה והתכלית לקיומם של כל אלה שקדמו לה.</p>	<p>צלילים והברות (דיבור, שירה, נגינה) היכולת להביע בכתב (כתיבה והקלדה) והיכולת להעביר ולקבל מסרים באופן שנתפס כמיסטי עם הדומם, הצומח והחי שסביבנו, ולא רק עם ייצורים בשר ודם...</p>	
--	---	--

סדר התעוררות הגוף על שכבות המרכיבות אותו, ממצב שינה לעירות:

המערכת הראשונה שמתעוררת ממצב שאינו רצוני/מודע, בזמן השינה, לבין מצב העירות שהוא מצב של מודעות שבהן הפעולות מבוצעות, לפחות בחלקן, באופן רצוני, היא מערכת שיווי המשקל ומייד אחריה, וכמעט באותה הנשימה, מערכת הנשימה. אח"כ ולפי הסדר, מערכות הנוזלים בגוף שהצמא מפעיל, מערכת העיכול שהרעב מפעיל, מערכת המין והרבייה שגם אותה מפעיל סוג של רעב ובסוף התהליך, התכלית לשמה כל המערכות שקדמו לה בסדר התעוררותן, נועדו עבודה והיא סיבת הסיבות – הזיווג החברתי עם הסביבה, החיבור.

מערכת שיווי המשקל הרצונית, המודעת, היא התנאי הראשוני להשרדות בכוכב שהכוחות הפועלים עליו, אדירים: כח ההתפשטות במרחב החלל מכוח המפץ הגדול, כוח המשיכה של הכדור והכוכבים סביבו מכח מסת הגוף של הכוכב והאנרגיה העצורה בו, על שלל תצורותיה. המהירות והכוח המתקבלים מהסיבוב של הכדור סביב צירו, המהירות והכוח של סיבוב הכדור סביב השמש והשפעת הירח על זווית הסיבוב הקבועה, הכוחות הפוטנציאליים שטמונים בחומר החם שממנו הוא מורכב, הכוחות שאצורים במאגרי המים האדירים שממלאים כמעט 70% מנפחו וכו'. מבלי מערכת שמסוגלת לייצב את הדומם, הצומח והחי שמתקיימים על פניו ובסביבתו, אין קיום לצורת החיים הביולוגית הנ"ל. המגוון האדיר בסוגי הדומם צומח והחי שעל פני הכדור, הם במידה רבה, תולדה של דרגות התמודדות של המינים, עם האתגר השיווי משקלי. שיווי משקל פנימי, שמתכיל על פי חוקי שיווי המשקל הסביבתי, על פי מאזן הכוחות הכוחות האדירים שפועלים על הסביבה ומתוכה. המצב הלא רצוני, הלא מודע, הוא מעין מערכת ביטחון, שנצברת במשך זמן ההתפתחות האבולוציוני (הרבה זמן), של כל מין ומין, תבנית הוויתו ומיקומו היחסי במבנה הכולל של מארג החיים. משפט שמתאר בקושי ובקיצור נמרץ את הסיבה שגורמת להתפתחות נמלה או פיל, דבורה או שקנאי, דוב או כנימה, באותם תנאי הסביבה בדיוק. החידה שמסתתרת מאחורי תאוריית ההתפתחות האבולוציונית, שיש בתשובה עליה את ה"איך" אבל אפילו לא קצה של ה"למה"?

ולמה שיווי המשקל קודם לנשימה!?

"במגרש המשחקים" של חלק הער בתודעתנו, כשהפעולות והתנועות השונות, נעשים באופן רצוני ונשלט (ברמה כזאת או אחרת), כשאנחנו נדרשים לתנועה לא שגרתית, שמתחת את קצה היכולת, במהלכה ואחריה אנחנו דואגים לייצב את עצמנו, "לחזור לשיווי משקל". רק אח"כ אנחנו מתפנים להסדיר את הנשימה. חלק הזה הגלוי, בסדר הפעולות, מעיד גם על מצבי התודעה החסרה, המצומצמת, הבלתי רצונית ועל סדר הפעולות כפי שהוא, בחלק הנסתר מתפיסתנו. הנשימה, כאמור, מופיעה מייד אח"כ.

יתרה מזאת, היונקים במערכת החי, בתהליך הלידה, הפעולה הראשונה שהוולדות מתמודדים איתה, היא המעבר מצפיפה בנוזל הרחם ליציבה באטמוספירה, גם אם היציבה הזאת היא יותר שכיבה מאשר עמידה. רק אחרי, מגיע השלב של הניתוק מחבל הטבור והנשימות העצמאיות הראשונות. ולכן, גם העובדה הזאת מאששת את הקביעה, כי מערכת שיווי המשקל, היא המערכת הראשונה המתעוררת, גם במעברים בין שינה לעירות, גם בלידה וגם במעבר בין מודע ללא (תת) מודע.

והדחיפות!?

מבלי הכוחות הפיזיקליים, ש"מזינים" את מערכת שיווי המשקל והאוויר שמזין את מערכת הנשימה, הגוף כולו, לא מסוגל לשרוד יותר מדקות בודדות. דחיפות שהיא נכונה לגבי כל צורות החיים, הצמחים והחיות, על פני הכדור ונעזוב בינתיים את צורת הדומם ..

קשה להשיג את השורש לסדר הזה, המסויים. לתלות בתנועה שבשיווי משקל ולנשימה שהם סוג של יסוד אחיזת חלק הטבע שבנו (אנלוגי) ו"הלבוש" לחלק הרוחני (דיגיטאלי). הסיבה נעוצה ככל הנראה, בסדר בריאת העולמות ובריאת האדם

מערכת הנשימה:

הסיבה העיקרית לדחיפות בפעולת הנשימה, היא לא רק במרכיבי האוויר שהגוף צורך, כמו גם באיזון בהרכב האוויר שמשנתנה בתדירות גבוהה ולכן הדחיפות לחדש אותו בריאות, לפחות עשר פעמים בדקה. הרכב האוויר בריאות קובע את קצב הנשימה (ולהפך ..), מכון שמפעיל את מנגנון הנשימה. הפחמן בהרכב האוויר, גורם לנו לשאוף ולהכניס לריאות את מחזור החמצן הבא שהגוף צריך. שרמתו עולה שוב, לאחר ספיגת החמצן בגוף, הוא גורם לנשיפה ולהתחלתו של מחזור נשימה/איוורור חדש. החמצן הוא הדלק לתהליך ה"בעירה" והפקת האנרגיה בכל תא ותא בגוף. מכונה תובענית, שבלעדי האנרגיה שהיא צורכת תמידית, היא מפסיקה לנוע, לפעול ולהתקיים.

השלישית בתור, היא מערכת הנוזלים, השתיה.

מבחינת הדחיפות, היא מותחת את השניות, לימים בודדים. אין קיום ללא הסביבה המימית! רק שהטבע דאג לקיום מאגרי מים פנימיים, שמאפשרים לנו פרק זמן של ימים, בין מילוי למילוי. מערכות הנוזלים בגוף, בנוסף, הם מערכות הולכה, לחומרים שאנחנו מקבלים מהסביבה ולחומרים שגופינו מייצר. הנוזלים מספקים לכל תא ותא בגוף את הנחוץ לו לקיומו ומפנים ממנו, את הפסולת שנותרה מהחומרים, מתהליך ניצולם ופרוקם וכן מפעילות נוספת שמתבצעת בכל תא ותא. ה"איוורור" והתחלופה היומית של חלק מהמים, שנושאים את הפסולת ומסלקים מהגוף, היא תנאי דחוף גם הוא. עצירה במערכת הזאת, של סילוק הפסולת באמצעות המים, משמעותה כבדה. בנוסף על זה, **מצב צבירה** הנוזלי, הוא הזמין ביותר, במנעד הטמפרטורות הממוצע המאפשר חיים. יותר מאשר מצב צבירה הגזי והמוצק. זאת הסיבה העיקרית שהנוזלים נבחרו כמערכת ההולכה העיקרית. יחד איתה, במקביל לצידה וכחלק המניע, מערכת ההולכה העיצבית, שגם היא ביסודה, מערכת בסביבה מימית וקיבלה את מצב הצבירה היחודי לה, שהוא בעיקרו, המוצק, רק כדי שסוג החשמל שהיא מוליכה, יהיה מתוחם ונקודתי, להפעלת כל איבר ואיבר בנפרד ובתכליתו היעודית. הנוזלים שכאמור נמצאים בכל רקמה ורקמה, תא ותא, אינם מסוגלים להפרדה הזאת.

רביעית - מערכת האכילה

חמישית - מערכת המין

שישית – מערכת הזיווג

מצבי צבירה – הצורך והחלוקה לזכר ונקבה:

חלק רוחני וחלק הטבע – יחסי אהבה שנאה

אבא ואמא, אהבה שנאה. אנחנו ככ אוהבים וקשורים להורים, עד שמוכנים "לקחת על עצמנו", בעיות רפואיות שהם סובלים מהם, שאנחנו חשים בחושים ומרגישים בפנימיות, כבר מגיל צעיר. הרצון הזה לחלוק, מגיע לעיתים, תוך הזדהות מלאה, עם סבל ההורים, להתבטאות גופנית ממש.

אנחנו כ"כ שונאים, שנאה של ממש, חלקים ש"נגועים" בהשפעת הגנים והקודים הגופניים בתנועה השרירית, של ההורים על גופינו, מראנו, האופן שבו אנחנו נראים, נשמעים, נעים במרחב, שרירית, רגשית, הבעתית, עד שהיינו מוכנים "לכרות" מהגוף, כל סימן וזכר מהם.

למה אוהבים – כי ההורים הם לא רק בשר מבשרנו! זאת לא רק מערכת הטבע, שרשרת הגנום והקרבה המשפחתי שקושרת בינו לבין האנשים שבסביבתנו. ההורים, האחים, המשפחה המורחבת, חברים, שכנים .. כולנו מארג מורכב, מטרתי, שמצרף למבנה הרוחני שלנו, הנפש, הרוח והנשמה, את המבנים של מי שאנו זקוקים להם להשלמת תכליתנו בעולם הזה.

למה שונאים – כי ההורים והשפעתם עלינו, הם ה"אזיקים" על בשרנו וגופינו. חלק הרוחני, דיגיטאלי שבנו, המודעות המחשבה והזכרון, חש, מרגיש וחושב ש ... מגיע לו יותר!

זאת הדואליות שאנחנו נעים בה שהיא המפתח לפריצת התחום הצר והמצומצם של הניצולת הנמוכה, שכבר הפכה לחלק הרוכב על שני חלקים מהם אנחנו מורכבים:

בין ייסורי המצפון על שאנחנו "בוגדים" ולא מעריכים את כל הטוב ששופע סביבנו, לא מחזירים מספיק אהבה, מטפלים, מטפחים, מעוררים השראה,

לבין טעם המשכר של "מים הגנובים" השופעים בדיוק בערוצים האלה של הבגידה, האנוכיות וכפיות הטובה, שהם ערוצים רבי העוצמה הגדולה מכולם, לשפעת התענוג הגדול ביותר, המסוגל לטלטל אותנו ללא שליטה ושנטבע בנו, מאז אכילת פרי העץ האסור.

או בניסוח אחר : בכל מעורר תענוג, מהאוויר שאנחנו נושמים, המים ששותים, האוכל, הרביה, הממון, השליטה וכו' ישנו חלק התענוג שאנחנו ניזונים ממנו זקוקים לו ויש בו חלק הפסולת שאם אבדה בנו היכולת להיפטר ממנו ולסלקו, הוא סותם את ערוצי החיות, מכביד, עוצר, מייסר ובסופו של דבר מכריע את חיותנו וחיינו. לעיתים (קרובות מידי בזמננו לדאבון הלב), עוצמת התענוג הנשפעת בנו, משכיחה מאיתנו את אמות המידה והאיזון הפנימי שמחלק רמת קשב דומה בין התנועה לקראת התענוג לבין התנועה לסילוק

שאריות הפסולות הנילווית אליו. תרבות הסיפוקים המיידיים, תוך התעלמות מההכבדה שהיא גורמת, מאזני עלות תועלת שמדירות את הצורך לטפל ולשקם את ערוצי השפיעה, את האשפה המצטברת ועוד מחלות שהמכנה המשותף להם היא תודעה מצומצמת, מנותבת בידי קומץ בעלי עניין, שגם תודעתם שלהם מצומצמת, רק שמעט רחבה מזו של סביבתם ושנכשלת לראות את ה"תמונה הגדולה".

הסדק הזה שנפער, חור חוד המחט, בין שתי נקודות הופכיות האלה – יסורי המצפון וטעמם של ה"מים האסורים", הוא **מסלול היציאה**, המעבר ב"מחסום" הקיים מאז ראשית האנושות התוחם אחוזים בודדים בלבד של ניצול בפועל את מלוא עוצמת חלק המודעות (המחשבה והזכרון) בחיבור עם חלק הטבע שבנו, שרק מעטים יחידים סגולה, זכו לעבור דרכו, לטעום ממכמניו ולהצמיד את הנבראים כולם, עוד שלב ועוד שלב, בדרך להשגתו השלמה.

אהבה ושנאה, ייסורי המצפון ומים הגנובים, הפכים שסותרים זה את זה, שתפקידם להביא אותנו כולנו, בסופו של דבר, למיאוס מהתבניות הקודמות המצומצמות ולתנועה לקראת המבנה החדש השלם – התנועה בין ההפכים המשלימים זה את זה, לכדי צירוף שלישי, חדש.

פרק רביעי **האמצעי השני:**

משחזר באמצעות דפוסי פעולה ותבניות שנרשמו בזיכרון, את תקופת המשך ההריון מחוץ לרחם, עד למצב שהתינוק שנולד, מסוגל לעצמאות (יחסית) בניידות, בתזונה ובכלל הפעולות שמאפשרות לו קיום. המין האנושי הוא כמעט היחיד שקוטע את תהליך ההתפתחות ברחם, בשל העובדה שהוולד במצבו העצמאי, הגולגולת הגדולה יחסית למבנה האנטומי של האמא המיילדת, אינה מאפשרת את לידתו ויציאתו מהרחם. בנוסף ללידה המוקדמת, עצמות הגולגולת גמישות יחסית ואינן מחוברות בחיבור קשיח, זו עם זו, באופן שמאפשר הקלה נוספת בתהליך הלידה. את השלמת התפתחותו, הוא עושה מחוץ לרחם, תוך ניתוק אמצעי הנשימה וההזנה, בהם היה תלוי לחלוטין באימו, ברגעים הראשונים של חייו. תקופה מכוונת שמשליכה על תקינות ואיכות חייו, המערכות המקיימות, איזונו הגופני והנפשי. בתקופה הזאת, התינוק בשיא יכולתו ומסוגל לספוג וליישם כמעט את כל המערכות שמאפשרות מצד אחד את עצמאותו ומצד האחר, את הקשר עם סביבתו:

חלוקה פנימית נוספת – רצוני ושאינו רצוני:

בהמשך דרכו והתפתחותו של התינוק עד להשלמת מבנהו ומערכותיו, בשל מורכבות המערכות ובשל העדר לרוב של תמיכת והדרכת האופן המיטבי לביצוע בפועל, של הסביבה הקרובה לתינוק, חלק מהמערכות פועלות באופן רצוני והחלק האחר באופן בלתי רצוני, בלתי נשלט (על הסיבות והאופן – בהמשך). דפוסי מחשבת התנועה והתנועה בפועל, נרשמים בזכרון התנועה בתוספת החוויה שהעניקו לתינוק בזמן התפתחותו והתפתחות מערכות אלה ומכוון שבד"כ מקבל את מלוא תשומת הלב והאהבה, דפוסים "מקולקלים" נותרים צרובים בזיכרון והופכים למכשול בהמשך הדרך.

עוד סיבה "לחזור" לאותה התקופה באמצעות שחזור הפעולות שכבר לא נחוצות מהרגע שהפך לעצמאי, כמו פעולת היניקה למשל, הזחילה, הרגליים המורמות וכפות הרגליים שמגיעות לכל פינה בפה וכו', היא ה"הצפה" של אותו הזיכרון שנמצא במקום נידך אומנם, אבל רשום, ואז פירווקו והרכבתו מחדש.

זכר ונקבה

אבני ייסוד בריאת האדם על כל מרכיבי הדומם הצומח והחי שבתוכו וסביבתו. ההפכים שביניהן מתקיימת התנועה ובעצם מגדירים כל סוד וצורה של הפכים בחלק הטבע ובחלק הרוחני שבאדם. הדפוס שבו נברא העולם, האופנים שבהם מתקיימת התנועה שבעולם, התלות ההדדית שבין שני ההפכים, גבול ההגדרה שהולך ונעשה גלוי ומדוייק, העירבוב שבין התכונות, הזכרית והנקבית, בתפיסת המציאות וההגדרה של האדם הנברא, בתהליך "התהוותו" והתכלית העתידית של קיום הדדי, זיווגי, בין שתי התכונות, תוך עצמאות מגדרית מלאה של כל אחת מהן: "ביום ההוא יהיה הוא (זכר) אחד ושמו (נקבה) אחד".

חשוב להבין שהטבלאות הבאות הן מתחום ההגדרה ולא נקיטת עמדה. הבילבול והטישטוש בין גבול ההגדרה המדוייקת לבין משאלות הלב, הוא סוג קילקול שמשמיט את נקודת ההתייחסות וגבולות הווית האדם הנברא.

החלוקה הזאת בין זכר ונקבה

מתקיימת הן בחלק משולש הרוחני שבהווית האדם (מודעות, מחשבה, זכרון) והן בחלק משולש הטבע (חי, צומח, דומם):

זכר	מודעות	מחשבה	זיכרון זכרי	דומם זכרי	צומח זכרי	חי זכרי רצוני
	זכרית, רצונית, משפיעה לסביבתה, מתרחבת.	זכרית רצונית שנועה מהפנים לחוץ, בתנועה לקראת, קדימה	רצוני שנע מהפנים לחוץ, בתנועת מטוטלת מההווה לעתיד	שנע לקראת חיבור וזיווג עם יסודות אחרים בטבע,	רצוני שנע לצמיחה והתרחבות למעלה, למטה ולצדדים	חי זכרי רצוני (יזום) שנע במרחב תוך מגמת הרחבת שטח המחיה גם בזאת הגופנית הפנימית (שואף להרחבת גופו ויכולותיו)

וגם בזו החיצונית סביבתית						
חי נקבי, בלתי רצוני שנע במרחב במגמת קינון והתכנסות	צומח נקבי בלתי רצוני, שנטוע במקומו.	דומם נקבי בלתי רצוני ששומר על יחודיותו מול יסודות אחרים בטבע	זכרון נקבי בלתי רצוני, מהסביבה החיצונית לפנימיות, בתנועת מטוטלת מההווה לעבר	מחשבה לא רצונית שנעה מהחוץ לפנים, בתנועת נסיגה לאחור	מודעות נקבית, בלתי רצונית, מקבלת מסביבתה, מצטמצמת.	נקבה

החלוקה בין זכר לנקבה, עוברת כחוט השני, בעוד תחומים כמו למשל במערכות השכבתיות שבכל אחד ממרכיבי ההויה, הרוחנית (מודעות, מחשבה, זכרון) והטבעית (חי, צומח, דומם):

רוחניות	השכלה	יצירה/שפה	רגש	חושים	תנועה	
אור	כנ"ל הרחבה	הרחבת יכולת הביטוי ושימוש מגוון ביכולות ושפות הביטוי השונות	שמחה, התרוממות רוח, סקרנות לסביבה,	כיוון החישה מגבול הפנים והחיצון, החוצה, בכל אחד מששת החושים: ראיה, שמיעה, ריח, טעם, מישוש וזמן.	ימינה, קדימה, למעלה, החוצה וכו'	זכר
כלי	צימצום	נטיה לצמצום יכולות הביטוי והשימוש בהן	עצב, דכאון, חוסר עניין בסביבה	כיוון החישה מגבול הפנימיות והחיצונית, פנימה	שמאלה, למטה, פנימה וכו'	נקבה

שוב, חשוב להדגיש כי השימוש במילים והמושגים המתארים, הם מתחום דיוק ההגדרה ולא מתוך תפיסת עולם חלקית ומשאלות הלב ... ובכל מקרה, בכל אחד מאיתנו, זכרים ונקבות, חלק זכרי וחלק נקבי, כאמור וההגדרה הכללית של תכונות זכריות ונקביות, אינן משליכות על היכולת המגוונת, זכרית ונקבית שיש בכל אחד מהפרטים.

בהרבה מקרים, השפעת הסביבה, התרבות, הרקע הגנטי וכו' משפיעים על סך תכונת הכלל באופן שאפשר להגדיר את תכונתו הדומיננטית שהיא נוטה לכיוון הזכרי או הנקבי. גם בחלק רוחני באנושות וגם בחלק הטבע, שני ההפכים, שתי התכונות, הזכרית והנקבית, "נדרשות" לצורך התקיימות התנועה ולכן אין מקום לשאלה "מה עדיף?" מבלעדי שני ההפכים, אין תנועה וכשאינן תנועה, אין קיום. לא רוחני ולא חומרי.

פנים וחוץ – תנועת השלב הרביעי בסדר ההתפתחות. הראשון והיסוד לה"אני" ולהשגת תכלית הבריאה ואיחוד הפרטים, לשלם אחד.

עד לשלב הרביעי של התפתחות הוויית האדם (ימין שמאל, קדימה אחורה, למעלה למטה, פנימה החוצה, תנועה סיבובית במרחב חד מימדי, תנועה מעגלית במרחב רב מימדי), חלק רוחני וחלק הטבע שבאדם, התנועה שבין תכונת הזכר ותכונת הנקבה, כמו שפרטתי בשתי הטבלאות הקודמות, האדם המודע, רק מכין את התשתית הבסיסית, המרכבה, להווייתו. מהרגע ש"תחומי" הפנימיות והחיצוניות מקבלות את ההגדרה המחשבתית והמעשית, מהרגע שהגבול בניהם, גם אם גמיש ונוטה לשינויים לאורך התהליך, מוגדר! אפשר להתחיל לדבר במושגים של "הרחבת מודעות", במושגים של "שכלול" ועוד לפני כן במושגים של "איבחון וריפוי". הגדרת מושג הפנימיות והחיצוניות, ההשגה בו ובמסגרת החלוקה לזכרי ונקבי, הטבלה הבאה מציינת את המפתח וסימני הזיהוי להשגת השלב, מחשבתית/רעיונית, ומעשית.

בנוסף, הטבלה מוסיפה ובהתאמה את חלוקת ה"דחפים" ומערכות הקיום שמתעוררות באדם, מרגע המעבר בין שינה לעירות.

	תנועה	חוש	רגש	יצירה	השכלה	רוחניות
פנים	שיווי משקל כוח הדוחף	נשימה בחוש הזמן: ההווה	צמא נשיפה התרוקנות	רעב	מין בחוש המישוש: כאב	זיווג אור פנימי
חוץ	כוח המושך	בחוש הזמן: העבר והעתיד	שאיפה מילוי (?)		תענוג	אור מקיף

לעבוד על זה !

חלוקה נוספת – פנימית וחיצונית – מצבי צבירה:

כותרת משנה – גז, נוזל, מוצק, איך השלושה הופכים לשישה.

שלושה מצבי צבירה לחומר: גז נוזל מוצק, שהופכים שישה ברגע שנפגשים עם מצב צבירה הרביעי, שהוא הסיבה והמסובב לתכליתם, שורשם הרוחני. **מצב צבירה רביעי**, הוא ה"מפעיל השמימי" של החומר. מערכת הקיום וההפעלה ששומרת על ייחודו המיבני של החומר, על הנטיות שלו לנוע ולגדול, על ה"בריתות" שעושה עם חומרים אחרים או מערכות מורכבות, ליצירת חומר חדש ששומר על ייחודיות מרכיביו. לכל חומר וחומר ולכל הרכב וחיבור

בין כמה חומרים לכדי תצורת חומר חדשה, יש את המפעיל השמיימי שלו ובהתאם לרמת מורכבות החומר או המערכת שהוא מופקד עליה והם מכונים: אופן, מלאך, שרף וחיות הקודש. ארבעת ה"מפעילים השמיימים" נחלקים בתוכם לכאלה המוגדרים זכרים וכאלה מוגדרות נקבות. "פגישת" שלושת מצבי הצבירה, כל אחד מהם, עם המפעיל השמיימי, זכר או נקבה, היא תיאור מדרגת ההתפתחות של החומר עד למצב שמתאחד באופן רצוני, מודע, עם מפעיל השמיימי.

במדרגת ההתפתחות הזאת: כל אחד, הגז, הנוזל והמוצק, נחלק גם הוא לזכר ונקבה: גז זכר וגז נקבה, נוזל זכר ונוזל נקבה וכו' בחומר.

ההבדל העיקרי בתצורתם הגשמית, שהופך אותם שונים זה מזה ולכן נספרים כשישה ולא שלושה: הוא ראשית לכל ב"נטיה" להתפשט ולנוע מבפנים החוצה (זכר) או להתכנס ולנוע מבחוץ פנימה (נקבה)

או במילים אחרות: צפיפות החומר שבאה לידי ביטוי במשקלו הסגולי, וקצב תנועת החלקיקים שבו, שבאה לידי ביטוי באנרגיה שאצורה בתוכו ומזינה את המגמה שבמסגרתה הוא נע במרחב.

האנרגיה שמפעילה את תנועת ההתפשטות או ההתכנסות, תלויה במגמה הזכרית או הנקבית ושורשה הוא הנטיה המובנית להתקשר, או להיבדל מהסביבה. נטיה שיש בה אין סוף צירופים של שתי התכונות והיא הסיבה לריבוי והמגוון במערכת הטבע. ההפרש הקטן שמכריע לכאן או לכאן, מעיד על התכונה הכללית העיקרית של החומר המסויים: זכרית או נקבית.

ככה וככה:

כל מצב ומצב מותיר חותם. חותם שמאובחן ונרשם ב"זיכרון הבריאה" על פי הדפוס שאנחנו רואים ברישום שמתבצע במרכיב הזיכרון בחלק שאני מכנה, חלק ה"דיגיטלי" שבנו: מודעות ומחשבה בזיווג עם רגש. הזיווג המשולש הזה שמסוגל לאבחן ולהתרשם, היא התצורה שמאפשרת את רישום המושא בחלק הזכר. הצעד הראשון בפועל לפני ביצועה בפועל בחלק הטבע שבנו, חלק שאני מכנה "אנלוגי".

מערכת הבריאה שהיא שורש ומחצב "מפעילים השמיימים", אינה "צריכה" את חלק הטבע הגשמי בתוכה ובפעולת ה"רישום" בזיכרון הבריאה, היא ממצה ומשלימה את הביצוע בפועל שהיא צריכה לו, ע"מ להמשיך ולהפעיל את תהליך הבריאה, שהוא בתנועה מתמדת. הצורה הייחודית של הזיווג המשולש, והעדר הקשר המחייב עם חלק הטבע שבבריאה, נועד לאפשר "חופש בחירה" ומעין אקראיות בתצורה הגשמית של החומר בעולם הזה. מבלעדי החופש הזה, אי אפשר היה לדבר במונחים של בריאה "יש מאין", אלא על יצירה "יש מיש"

יש מאין – יש מיש: מבלי ממש להכנס לזה באופן מעמיק ומפורט, ובדוגמה הלקוחה מעולם המושגים שלנו, ההבדל בין יש מאין ליש מיש הוא ההבדל בין זיווג גבר ואישה לכדי תינוק שנושא את תכונות מולידיו ומוסיף עליהם, לבין השכפול הגנטי שהוא שכפול הקיים וזהה במדויק למקור ממנו שוכפל. ההולדה שהיא זיווג בין שניים לכדי יישות חדשה שלישית, הוא **מטרת הבריאה** ולכן אנחנו מתארים אותה כ"יש מאין". ולא להמתקשים לסגור את הקצה הזה.. ה"אין" הוא "תוצר" פעולת הצימצום על האור העליון ואלה שני הכוחות, אור העליון והחלל המצומצם ממנו, בתהליך הבריאה הם המזדווגים לכדי הולדת ישות חדשה שלישית. באמת על קצה קצה המזלג.

החותם וחוק שימור האנרגיה – הנבראים כולם, הדומם, הצומח, החי והמדבר על ששת מצבי הצבירה, נושאים את חותמם האנרגטי, הכללי וזה שנכון למצבם בזמן אמת (הווה). חוק שימור האנרגיה, הוא מעין אמצעי, בידי הבריאה והמפעילים השמיימים המופקדים עליה, "לראות ולאבחן" את מצבו של הנברא, לזווג אותה עם ה"רגש" שהוא "מידת הדין", אם לזכות או לחובה ולרשום את הזיווג המשולש בזיכרון הבריאה, שהרישום הנ"ל הוא מבחינת ה"השגחה" בתנועה מתמדת. רישום שאוצר בתוכו את "תוכנית ההבראה", ה"תיקון" בפועל.

הכל נרשם ונספר ונע במחזוריות אין סופית.

והשאלות הן: התנועה, החישה, הרגש, ההבעה וכו', האנרגיה שצרכנו ע"מ שיפעלו בנו, האנרגיה שהם מעבירים הלאה,

להיכן היא מתנקזת ?

היכן היא נרשמת ?

כיצד עוברת הלאה ?

ובאיזה אופן מסוגלת לשינוי מצב צבירתה ??

שאלות כבדות ...

הרבה מונחים חדשים ישנים, וממליץ בכל פה, לעבור על רשימת הספרים, מהם אני שואב את החומר ולהעמיק, כל אחד ואחת על פי נטיות ליבו. הספר הנ"ל, קצרה היריעה ואתרכז בעיקר הנוגע לעניינינו.

"חסמים רפואיים" – הצלקות הנפשיות והגופניות מהעבר:

סדר ההתפתחות הזה, שהחל עוד ברחם, מאפיין את "התעוררות" אותן מערכות, במעבר מהשינה לעירות. שאנחנו מביאים את עצמנו לחזור מנטאלית ותנועתית לאותה התקופה, גם באמצעים סוגסטיביים וגם בפעולות שמעלות את דפוסי התנועה של אותה התקופה מהמקום שנרשמו בו בזכרון, אנחנו "עוקפים" את החוויות והצלקות שארעו בהמשך דרכנו ושמטילות צל על יכולתנו להשיג תנועה ויציבה, מאוזנות ושלמות.

פרק חמישי: אמצעי שלישי:

וחלק העיקרי בספר, הוא מחקר והגדרה מחדש של מבנה, סגולות, תפקוד ותכלית חוט השדרה, במקביל למחקר והגדרה מחדש של סוג (חוט) המודעות והמחשבה שתפקידם להניע את גופינו, כל תא ותא, רקמה ורקמה, בלוטה ובלוטה, איבר ואיבר. אין תנועה בגופינו שאינה מופעלת אלא באמצעות הזיווג שבין המודעות והמחשבה ורישומם בזיכרון ה"מניע". חוט המודעות והמחשבה המניעים שונה בהגדרת תפקידו מסוגי מודעות ומחשבה אחרים, שכאמור אחראים על התנועה והפעלת מערכות החושים, הרגש, היצירה, ההשכלה והרוחניות במוחינו.

ולכל אלה, שכבות התנועה הפיזית, החושית, הרגשית, היצירתית, השכלתנית והרוחנית, בחלק ה"דיגיטלי" וחלק ה"אנלוגי" שבהן – **חלק מודע וחלק שאינו מודע (רצוני ושאינו רצוני)**

או בתרגום: **חלק המודע** הוא חלק שהאדם קובע בו את הקצב, האיכות, המגמה, יכולת הגיוון ותכלית התנועה ו**חלק שאינו מודע**, הוא חלק שמבוסס על תבניות תורשתיות, על השפעת הסביבה החברתית ו/או הלאומית ועל דפוסי שנרכשים לאורך זמן רב תוך ריבוי פעולות החוזרות על עצמן.

בכל מקרה, **מודע או שאינו מודע**, כל תנועה בגופינו היא תולדה של פעולה מוחית שאנחנו מגדירים בשם הכולל – מודעות (שאנחנו קושרים עם **מחשבה וזיכרון**, והמודעות הזאת, היא התנועה בכוח (הפוטנציאלית). חוט השדרה וחוט המודעות המניעה ה"קלועים" יחדיו, הם היסוד והבסיס לתנועה בפועל, למימושה בפועל.

מחשבה ותנועה מודעת – היא המפתח לאיזון הנפשי והגופני ולהתפתחות התמידית: גם הרחבה תודעתית וגם הרחבת היכולת המחשבתית והגופנית.

שלוש נקודות אחיזה בחוט השדרה וחוט המחשבה המניעה:

התפיסה שביסוד הספר, היא שבכל התייחסות, מחקר, איבחון ושכלול חוט השדרה והמחשבה המניעה, אנחנו נשענים רעיונית ומעשית על שלוש נקודות אחיזה – קצה עליון, קצה תחתון (או נקודת הראשית ונקודת האחרית), ונקודה אמצעית.

השמות הקודמים

מאגר השמות החדשים:

החלוקה שבין חלק שדרה הזכרי, האמצעי והנקבי:

שלושת חלקי חוט השדרה, מרגע שמתפצל ויוצא מהמוח המרכזי, מחולקים בניהם באמצעות ארבע נקודות: הנקודה בה יוצא החוט מהמוח – ראשיתו של החוט ועד הנקודה שבקצהו השני, בין עצמות האגן – אחריתו של החוט. בכוונה לא מכנה את החוליות שעוטפות את החוט במושגים, התחלה וסיום ומכמה סיבות. בין השאר מהסיבה שהחוט, כמו המודל של המפץ הגדול, יש לו נקודת התחלה, שקודמת גם בזמן וגם בנקודת ההתחלה המרחבית ביציאה מהמוח (כמו הזמן והמקום שקדם ל"מפץ הגדול) ואותו הנוהג גם בהתפשטות המתמדת של החוט, שלא הגיע לסיום התפשטותו בכח ובפועל והוא נמצא בתהליך התפשטות תמידי, ממש כשם שהיקום מתפשט, מאז המפץ הגדול.

שתי נקודות ציון נוספות על החוט, הן נקודות שקע מפתח הלב ושקע חבל הטבור (אותו אני מכנה, "שקע מפתח הטבור") ומיקומן בהתאם לשמן – נקודת חוט השדרה המוקפת בחוליה גרמית מול שקע מפתח הלב, ונקודת חוט השדרה המוקפת בחוליה, אל מול שקע הטבור, שהיה בזמן ההריון, מקום חיבור הוולד עם היולדת, דרכו קיבל את האספקה לכל צרכי קיומו הגופני והנפשי. גם זה, מפתח הלב וגם מפתח הטבור, הם ההתבטאות בפועל של מערכות קשר וחיבור בין הוולד, אימו ותהליך הבריאה המנהל את הנברא הוולד, מרגע הזיווג בין הזרע לביצית ועד עלייתה של נשמתו לגנזי מרום.

מנקודת הראשית ועד לנקודת שקע מפתח הלב שלוש עשר חוליות, הנחשבות חלק הזכרי של חוט השדרה.

מנקודת האחרית ועד לנקודת שקע חבל/מפתח הטבור, תשע חוליות, הנחשבות חלק נקבי של חוט השדרה

משקע עליון (מפתח לב) ועד שקע תחתון (מפתח טבור) שאר עשר חוליות, המהוות את "שטח המחיה" והווייתו של הנברא, בצירוף יחודי של זכר ונקבה בכל אחת מהחוליות וברמת ואיכות חיבור שונה בין ובתוך החוליות, באופן שמעיד על מצבו הנוכחי ועל מגמת תנועתו, אם מתקדמת או נסוגה לאחור.

ארבע נקודות ושלושה חלקים – עליון זכרי, אמצעי ייחודי, תחתון נקבי, שבאמצעותן, בספר "להתעורר" אנחנו ממספרים מחדש, את סדר החוליות שעוטפות את החוט, מכתירים אותן בשם, חוקרים ומגדירים את הסגולות, היכולת, תחום ההשפעה על מערכות נוספות בגוף החומרי והגוף הרוחני, החוזקות או נקודות התורפה שקיימות בו כתוצאה מהפעלתו המודעת, או החלקית והמצומצמת, הדרך להרחבת מנעד יכולת התנועה שלו, האופן לרפאו ולאזנו והמסלול להרחיבו ולהניעו למדרגתו הבאה ולתכליתו השלמה.

השמות בעבר, השמות החדשים, סדר החדש, סגולות, תסמינים, דרכי ריפוי ודפוסי הנעה חדשים, צירופי חוליות וכו

ארבעת השמות החדשים שאין להן חוליות:

ראשית, אחרית, הר המור (שקע מפתח הלב), גבעת הלבונה (שקע מפתח הטבור).

שלושים ושניים שמות החדשים של החוליות לפי סדר הנסיעה (ולא על פי השייכות לחלק הזכרי או הנקבי או היחודי):

סוכות, אתם, חירות, מרה, אלים, ים סוף, מדבר סין, דפקה, אלוש, רפידיים, מדבר סיני, קברות התאוה, חצרות, רתמה (?), רמן פרץ, לבנה, רסה, קהלתה, הר שפר, חרדה, מקהלות, תחת, תרח, מתקה, חשמונה, מסרות, בני יעקן, חר הגדגד, יטבתה, עברונה, עציו גבר,

נקודת שפיץ חולית האחרית – הר ההר.

סדר אתיות חלק הזכרי מראשית כלפי מטה:

א, ג, ו, ז, ט, י, ל, מ, ע, פ, צ, ק, ש.

סדר אתיות חלק הנקבי מאחרית כלפי מעלה:

ב, ד, ה, ח, כ, נ, ס, ר, ת,

שם קודם	שם עכשיו וסדר הופעה	אות
	אתם 2	א (ראשית)
	חר הגדגד	ג
	אלוש 9	ו
	תחת	ז
	יטבתה 24	ט
	ים סוף 6	י
	אלים 5	ל
	מסרות	ם
	עברונה 23	ע
	דפקה 8	פ
	רמן פרץ 15	צ
	קברות התאוה 12	ק
	הר שפר 19	ש
	מקהלות	כ
	חרדה 20	ח
	לבנה 16	ב
	חצרות 13	ח
	עציון גבר	ג
	קהלתה 18	ת
	חשמונה 22	נ
	רסה 17	ה
	בני יעקן 21	י
	מרה 4	מ
	מדבר סיני 11	ב

ד	מדבר סין 7	
ה	מתקה	
ח	חירות 3	
כ	תרח	
נ	הר ההר	
ס	סוכות 1	
ר	רפידים 10	
ת	רתמה (אחרית) 14	

הטעמים לבחירתי:

הטעם הראשון לבחירתי במעבר הזה שבין שינה לעירות ומתיחתו מעבר לכמה חלקיקי השניה שהוא קורה בפועל, הוא מהסיבה שבחלקיקי השניה האלה, מונחת התבנית והסוד, לפיצוח המעבר מהתת מודע למודע, מהעצירה לתנועה. אותו הטעם בבחירה של הצפת התקופה בחיינו שהשלמנו את התפתחותינו, מחוץ לרחם.

טעם שני הוא המיעוט בספרות עזר והגדרות פשוטות וברורות למרכיבים של תודעתנו על השכבתיות שבה. הגדרות שהן היסוד ההכרחי במסע שלנו להרחבת התודעה ושיכלולה. בספר "להתעורר" אשתדל לכלול את כל המרכיבים ובאמצעות שפה ברורה וזמינה גם לאלה מביננו שאינם מדע ומחקר.

הספר "להתעורר" מבוסס בעיקרו על חומר קיים ועריכתו להבנה, בשפה פשוטה ונגישה. כולל לבד מחומר רב שלקטתי גם מההבנות וההשגות שלי, שחוויית תוך כדי תרגול שיטה שפיתחתי המבוססת על שיטת פלדנאקרייז ושיטת הדיקור של מאסטר טונג וכן על השפעות משיאצ'ו, שיטת פאולה ועוד.

החוט וחוליות העמוד: שם קודם, שם חדש, שיטת המספור החדשה, תחום ההשפעה

(השמות, הקודמים, שיטת המספור החדש, ההקבלה בינה לבין המאמר בשה"ש, חוליות זכריות / נוקביות, האברים שמפעילים ומשפיעים, התסמינים וגזרת הטיפול, היתרון שבאחזקת שני הקצוות וחוליות אמצעיות שבניהם, המרידיאנים (4 מצבי הצבירה – תבנית הפעלה, גז, נוזל, מוצק) הצי' (כנ"ל) פנימי וחיצוני ובכלל מושגים ברפואה סינית. על ההכשרה החסרה ברפואה המערבית בהעדר שאלות הקיום, מעברים בין המצבים כדרך להשגת המודעות והתנועה הרצונית. ההקבלה בין חוט השדרה לחוט המחשבה)

התנועה בין שני המצבים: שינה ועירות, ההקבלה להריון ברחם ומחוץ לרחם, חסמים רפואיים, מודעות ותת מודעות – מאפיינים דומים של המצבים, השפעות, תכלית

טכניקות נוספות לבד מהמעברים בין שני מצבים, כניסות ויציאות (עיסוי פה, אף, מתיחת עור משכבה שרירית, כניסה ויציאת מרכז כובד

הסבר על מונחים ומידע משלים:

שיטת BeeButt

את השיטה פיתחתי מתוך מצוקה רפואית ומשבר נפשי שנקלעתי אליו, בעקבותיה. ניתוח גב לפני כ-20 שנים, שנכשל והותיר אותי נכה וככה שסובל עד היום מתופעות הלווי של הניתוח, כולל כשלים ביציבה, בגפיים, בגב עצמו ובעוד מחלות שהופיעו בעקבות הניתוח כמו סכרת על תופעות הלוואי הרבות שלה, פטרת, כאבי גפיים, דלקות מפרקים וכאבים בכפות הרגליים. כל הכשלים והתופעות, מלוות בכאב גופני רב. הייתי חייב למצוא דרך, שאינה ניתוחים נוספים ושימוש על בסיס קבוע בתרופות שתופעות הלוואי שלהן, חמורות מהבעיה עצמה, תרופות שמייצרות תלות ושאינן פותרות את הבעיה אלא מדכאות את התסמינים. על שיטת הרפואה המערבית, ארחיב בהמשך הספר בע"ה.

במצוקתי, נזכרתי בספר שקראתי בנערותי, של המנוח משה פלדנקרייז שהיה המייסד של שיטה הנקראת על שמו ושצברה אוהדים, מתרגלים ומאמנים רבים, בארץ ובעולם. לשיטה נמשכתי, רק שלאופן התרגול, כנער נמרץ ומלא אנרגיה, הייתה לי בעיה להתחבר. בקריאה נוספת בספר, לפני כחמש שנים, הבנתי שהמפתח לריפוי והחלמה ממצבי, מצוי בין דפי הספר, בעקרונות השיטה וגם באמצעות התרגילים הבסיסיים שפלדנקרייז מציע בספר.

חקרתי אותו, את החלק העיוני והמעשי והתאמתי אותו לצרכי, לאופי ולמצבי הגופני, כמו ליעד שהצבתי לעצמי בתהליך. ערכתי שינויים תוכניים ובהתאם לתפיסתי והבנתי. הוספתי מרכיבים לשיטת התרגול ו... "שידכתי" לשיטה את "נקודות הפלא של מאסטר טונג" שיטת דיקור סיני ייחודית, שעברה מדור לדור במשפחתו של המאסטר והספרים שאצרו את הידע, אבדו במהלך מלחמת האזרחים בסין. את מירב הנקודות, נקודות הדיקור, הוא שחזר, העמיד דור של מורים מאסטרים, ממשיכי דרך וטיפול בעשרות אלפי ויותר, מטופלים.

התוספת שהביא איתו מאסטר טונג, היו המושגים מתוך הרפואה הסינית הז'ן בודהיסטית: הצ'אקרות, המרידיאנים, שהם מעברי האנרגיה בגוף והאנרגיה עצמה – הצ'י או הקי, לדמות שלד השרירי של פלדנקרייז.

גם בשיטה הזאת של מאסטר טונג, אני מבצע שינויים והתאמות, בעיקר באופן שמחליף את הדיקור במחטי המתכת במוצר ייחודי שפועל באותו האופן, מבלי הדקירה ומאפשר תנועה, תוך כדי הטיפול. תנועה שכמעט ואינה אפשרית, בדיקור המסורתי במחטים.

פלדנקרייז מכנה את תכלית שיטתו – שכלול היכולת

אני מכנה זאת – הרחבת התודעה ואת התהליך כולו, יקיצה או התעוררות.

ששת שכבות הבנת המילה: מילולית, מושגית, רגשית, יצירתית, שכלתנית, רוחנית. – בשפה המדוברת, או הנכתבת, יכולה אותה המילה לקבל משמעות רבודה, רב שכבתית. המשמעות המילולית היא היסוד שמניע תנועה. המושגית היא תולדת החוויה החושית, סוג של הבחנה שהיא מעבר לתנועה הראשונית שמעוררת המילה. המשמעות הרגשית של מילה, מבוססת על חוויה רגשית שיש לה כבר תבניות של שפה. המשמעות היצירתית של המילה מבוססת על יכולת ההפשטה, להפשיט אותה מתבניות השפה ולעורר באמצעותה, חוויה רגשית או שכלתנית (אינטלקטואלית). הפירוש השכלתני של מילה, נשען על היכולת להפריד בין חלק המודעות והמחשבה, לבין החוויה החושית ו/או הרגשית שמתלווה עליהן וכפי שנרשם בזיכרון. הפירוש הרוחני של המילה,

נשען על היכולת הרצונית בפועל להזדווג/ להתחבר עם הזולת לטובת דבר (תוצר) שלישי נוסף, שיש לו קיום משל עצמו. התכלית העליונה של השפה בכלל, שהיא מעבר לחילופי מידע.

אופן (גלגל) – מדרגה ראשונה של חוליות המקשרות בין הנבראים לכוחות ומערכת הבריאה וההשגחה

מלאך – מדרגה שניה. כנ"ל.

שרף – מדרגה שלישית. כנ"ל

חיות הקודש – רביעית ואחרונה לפני הבריאה עצמה. פועלת על מדרגה הרביעית (מדבר). כל ארבעת החוליות הנ"ל יש בהם סוג זכר וסוג נקבה.

דרגת מדבר – דרגה רביעית ונזר הבריאה, המכיל כל שלוש מדרגות הטבע: דומם צומח וחי, הם תכלית היסוד וה"מרכבה" (ראה הגדרה בעמוד הבא) לשלושת מדרגות הרוחניות: מודעות, מחשבה, זכרון. שלב המחבר בין שני חלקי ההווה הנ"ל, כל שכבות הבריאה ושלב ביניים בין מרכיבי הבריאה כולה עם הבריאה עצמה.

ה"אני" – מושג רב שכבתי שאפשר לתאר באמצעות השימוש בממונח "שטח מחייה" או טריטוריה בלעז. שטח שנחשב שטח מחייה, צריך שיכלול את האפשרות לנוע בו, תוך השמירה על שיווי המשקל והאיזון, צריך שיהיה בו אוויר לנשימה, מים לשתיה, מזון, אפשרות להתרבות (בן/בת זוג) ואולי הכי חשוב – את האמצעים להתקשר עם הסביבה, לצרכים הגופניים, החברתיים, להחלפת הידע הדרוש לקיום הגופני (אנלוגי) והרוחני (דיגיטלי). השכבתיות של המושג "אני" אם כן היא בהתאמה: אני תנועת, אני נשימתי, מיימי וכו'.

ההפרש בין "אני" של אדם זה ל"אני" של הזולת הוא ביכולת של האדם לאבחן את שכבת ה"אני" שפועלת הן על חלק הטבע שבו והן על חלק הרוחני, באופן שמשפיעה, (שולטת או מאפשרת) על התנועה הרצונית בכל אחת מהשכבות, התנועה המודעת וזאת שהיא בתחום התת מודע ובעיקר, ביכולת להרחיב את תחום הרצוני, המודע בה"אני" של האדם, לעבור באופן הרצוני בין שכבת "אני" לאחרת ובאופנים שיכול להתחבר, באמצעים לא כפייתיים, עם שטח המחיה של הזולת, להפרות, להוסיף עליו, בהדדיות ולטובת "אני" משותף שיש בו ערך ותכלית של צמיחה.

תנועה וחישה – הבסיס והיסוד להתהוות האדם, חלק הרוחני שבו ו"התלבשותו" בחלק הטבע שבהוויתו, טרם יכולת התגובה העצמאית (יש מאין) על המידע בסביבתו, שנקלט באמצעות יכולת התנועה שבמרחב ובתנועת חושיו.

תנועה וחישה, הם הסימנים המקדימים והיסוד להופעת האדם התבוני. יכולת התנועה במרחב יחד עם היכולת לחוש אותו בששת החושים, הם תנאי ראשון לשרידותו של האדם והחיבור בין הגוף לנפש, בין החומר הגשמי, לתנועה שהמחשבה המניעה, מאפשרת לו. **מחשבה מניעה** היא השכבה הראשונה במרכיב המחשבה שמתוך חלק הרוחני באדם, הכולל: **מודעות, מחשבה וזכרון.**

שישה סוגי מחשבה:

מחשבת תנועה השרירית שאחראית על תבניות ההנעה והתנועה הגופנית כולה בכל אחד ואחד מאיבריו המרכיבים את גופו,

מחשבת מערכות החישה המפעילה ומנטרת כל אחד מששת החושים וכל אחד מהצירופים של מספר חושים השותפים בתנועה אחת,

מחשבת הרגש שאנחנו חווים כתגובה על המידע שנקלט בחושינו,

מחשבת היצירה שהיא יכולת הביטוי שאנחנו מעניקים לרגשות שעולים בנו, מחשבת ההשכלה שהיא היכולת להוסיף ולעבד מידע ולהעניק להתחדשות המידע, ביטוי.

והמחשבה הרוחנית שהיא היכולת "להתמקם במרחב, לתקשר ולהשתתף" עם הבריאה וכוחות הבריאה הפועלים על הנבראים כולם.

(חלק המודעות במבנה המשולש הרוחני בהווית האדם, מורכב גם כן משש סוגי מודעות שכבתיות כמו חלק הזיכרון שגם הוא מורכב משישה סוגי זיכרון ובהתאמה לסוגי ושכבות המודעות והמחשבה. האדם ה"שלם" נחשב כמי שמישיג את מרכיבי חלק הרוחני שבו ובאופן שמסוגל להפעיל את סוגיהם, רצונית. וכן ובהתאמה את חלק הטבע שבו, על שלושת חלקיו ובשיתוף פעולה, ברמות שונות ומשתנות, בין שני החלקים יחדיו.)

מרכבה:

נהוג לכנות את המבנה השלם בהווית האדם בשם התואר "מרכבה" שהוא שם התואר גם למערכות השתלשלות הבריאה, מאין סוף ב"ה עד לעולם הזה – עולם הזה, עשיה, יצירה, בריאה, אצילות, אדם קדמון, אין סוף ב"ה. מרכבה חסרה, שעוד לא הגיע לשלמותה, היא מדרגת בנייים בין שלמות המבנה בכוח, לבין השלמות בפועל.

זכר ונקבה – ההפכים שמכפילים את מספר המרכיבים:

חלוקה נוספת שכל אחד ואחד מהמרכיבים הנ"ל ובכלל, נחלק בהם היא החלוקה לזכר ונקבה, באופן שלכל אחד מסוגי המודעות יש חלק זכרי וחלק נקבי, לכל אחת משכבות המחשבה, לכל אחד מסוגי הזיכרון, לדומם, לצומח והחי, לכל אחת מהתנועות, החושים, הרגשות, השפות, ההשכלות והרוחניות וכו'.

החלוקה לשני הסוגים, הזכר והנקבה, הופכת כל חלק ומרכיב ליחודי ולכן ישנם שנים עשר סוגי זיכרון, מודעות, מחשבה, חושים וכו' ובנוסף והחשוב מכל, ההופכיות הזאת שבין הזכר לנקבה, היא שני הקצוות, שני ההפכים שמעוררים את התנועה בניהם. הופכיות שהיא היסוד והבסיס לבריאה - יש מאין.

שני ההפכים, זכר ונקבה, בד"כ משתווים ב ... כוחם והשפעתם בהנעת התנועה ולעיתים ישנה נטייה לכאן או לכאן. במקרה כזה, התכונה הדומיננטית יותר, הזכרית או הנקבית, מעידה על התכונה, והגדרתה כנקבית או זכרית, כולה:

גוף ונפש – התנועה זכרית, החושים נקביים

רוח – הרגש נקבי, היצירה/שפה זכרי

נשמה – ההשכלה נקבית, הרוחניות/השפעה זכרית

ועל המבנה: **גוף נפש, רוח, נשמה** – בהמשך בע"ה. ובכל מקרה, גם מה שנחשב במובהק, זכרי, יש בו חלק נקבי, כאמור, ולהפך, מה שבמובהק נקבי, יש בו חלק זכרי.

הרגש – שלב תחילת האדם המגיב והצעד העצמאי הראשון בשכבת התודעה (מגיב על המידע המתקבל תוך תנועה במרחב וחישה)

היצירה/הבעה/שפה – שלב שני של תחילת האדם המגיב והצעד העצמאי הראשון בשכבת המחשבה (דפוסי ביטוי, שפה, קשר עם הסביבה)

ההשכלה – שלב שלישי של תחילת האדם המגיב והצעד העצמאי הראשון בשכבת הזיכרון. צירופי הרגש וההבעה שנחרטים בה, זמינים ל"שליפה" חוזרת. היכולת הזאת של הרישום בזכרון, כנקודת מוצא להתנהלות סדרתית וכבסיס לשינויים והתפתחות, היא כאמור שלב הראשון ב"ניהול" עצמאי של הנברא, שכבר לא מסובב בהכרח מהנסיבות המסובבות אותו ויש בו את חופש הבחירה לבחור את מהלכיו בהתאם להוויתו ורצונו שלו.

הרוחניות – השלב השישי בהופעה הכללית והראשון בתכלית בריאת האדם, הצעד המשלים לכל שלושת השכבות: התודעתית, המחשבתית והזכר בהשענות של שלושת שכבות חלק הגופני, לחיבור עם הבריאה, מחשבת הבריאה ותוכנית הבריאה (בהתאמה: בריאה-התודעה, מחשבת הבריאה-המחשבה ותוכנית הבריאה-הזיכרון). השלב שבו הנברא הופך שותף ממש בתנועת הבריאה ומעצב את מהלכיה בשיתוף פעולה עם הבורא. מעט הנבראים שזכו להגיע למדרגה הזאת, בניהם חנוך, משה רבינו ע"ה, רשב"י ועוד כמה.

התלבשות:

אולי המפתח העיקרי להבנת החיבור שבין שני חלקי האדם, חלק הטבע וחלק רוחני שבו ובהבנה הזאת, את החיבור שבין עולם הזה ונבראיו, לעולמות עליונים. ה"התלבשות" היא התנועה בפועל שמחברת בין מהות ל"מרכבה" שלה.

היכן "מתלבש" מבנה הרוחני של האדם בגופו? בספר אנחנו לומדים על שלוש שכבות או מרכיבים בחלק רוחני/דיגיטלי שבאדם – הזכרון, המחשבה והמודעות (או "התודעה" שהיא ביטוי ל"אחוזי הניצולת" של המודעות השלמה). בשפה הרוחנית או במהות השורשית ומקור הזכרון, המחשבה והמודעות, שלושת מרכיבים אלה באים לידי ביטוי במושגים – נפש, רוח, נשמה ובהתאמה.

נפש – זכרון

רוח – מחשבה

נשמה – מודעות

בחיבור עם חלק הטבע החומרי, חייב שתהיה התאמה ו"שפה משותפת, בין חלק רוחני דיגיטלי, לחלק הטבע האנלוגי. מבלי הקשר המובהק הזה, אין חיבור בין שני החלקים. מהות החיבור שאנחנו מכנים בשם "הלבשה" (כשם שצורה "מתלבשת" בחומר), מביאה לידי ביטוי את דרגת החיבור, עוצמתה, כשירותה, יכולותיה וכן את מדרגת התפתחותם של כל אחת משני מרכיביה – החומרית והרוחנית ולכן "מתלבשת" על המערכות והחומרים מהם בנוי הגוף החומרי, שמאפשרות את המשוב על דרגת החיבור ואת ההשתנות בהתאם להתקדמות או הנסיגה בחיבור הנ"ל.

ולכן לעניות דעתי **חלק הזכרון** – מתלבש על המים (ולא רק המים שמרכיבים את הרקמה המוחית), מסיבת היות היסודות מהם המים מורכבים, יש בהם את התצורה המקורית הגבישית, יחד עם היכולת "לרשום" את השפעתם של חומרים אחרים על צורת גבישי המים ולאורך זמן.

חלק המחשבה – מתלבש על קליפת המוח (ו/או המוח כולו) שמכיל דמות שלד השרירי

הפוטנציאלי, שמרכיביו בנויים ביחסיות (פחות או יותר) קבועה: גודל הגוף המרכזי ואבריו הפנימיים, הגודל של הגפיים העליונות והתחתונות, גודל הראש ואבריו וכו'. כל מין ומין, כולל הדומם הצומח והחי, על פי היחסיות האופיינית לו.

חשוב להדגיש שכשם שהמחשבה בחלק הדיגיטלי נחלקת לשש שכבות, כך דמות השלד, שפולדנקרייז המנוח מתייחס רק לשכבת התנועה שבו ומכנה אותו "שלד השרירי", דמות השלד, נחלקת ובהתאמה, גם היא לשש כך שיש בנו שלד שרירי, שלד חושי, רגשי, יצירתי, השכלתי ורוחני. לגבי חמשת השלדים שבנוסף לשלד השרירי ומיקומם, אני לא יודע להגיד בוודאות, אבל לגבי שלד השרירי, אנחנו וחוקרי המוח יודעים בוודאות להגיד שהוא ממוקם בקליפת המוח.

חלק המודעות – מתלבש על הביטוי בפועל של דמות שלד השרירי, או הדמות בכלל, שטבועה

במערכת/ תשתית שלד השרירי במוח.

ולכן הצעד ההגיוני הבא הוא לקשור בין הנפש, הרוח והנשמה, כפי שמתלבשות על זכרון, מחשבה ומודעות, לחלקים בגוף המשמשים כמרכבה להן ועליהם הנפש, הרוח והנשמה, מתלבשות – קרי, המים (או הדם) הוא הנפש, המוח הוא הרוח והדמות ה"טבועה" בו, היא הנשמה.

המים – הם ללא ספק מפלאי הבריאה. לא רק שבצורה הנוזלית, הם מקבלים בדייקנות, את צורת הכלי שהם נבלעים בו ויש בהם את יכולת ותכונת ה"כלים השלובים", יש בתצורה הגבישית שלהם, יכולת רישום מדויק של חומרים ומצבים על חומריים, איתם הם באים במגע. יכולת "השתנות" צורנית שעדיין שומרת על נקיון ושלמות

תכונת המים השורשית והמקורית. מעין מראה בתנועה ששומרת על הבבואה שהשתקפה בה ולאורך זמן. מדהים. לא לכל נוזל את היכולת הזאת ורק כזה שיש בו מים (בהגדרה הכימית שלהם) בתרכובתו, נושא בקרבו את היכולת הזאת.

שאלון איבחון לבחינת ואיבחון מצב חלק הטבע שבנו וחלק הרוחני:

האדם הנברא, כאמור, מורכב משני חלקים הופכיים זה לזה, שבכל אחד מהם, שלושה מרכיבים: חלק הטבע שבו (אנלוגי בהשאלה) שמכיל מדרגות דומם, צומח וחי וחלק רוחני שבו (דיגיטלי בהשאלה) שמכיל מדרגות זיכרון, מחשבה ומודעות. בהשלמת השגת המבנה השלם, יכיל כל אחד ממרכיביו וחלקיו, את כל החלקים כולם. הדרך להשגה נמתחת לעיתים על פני כמה מחזורי חיים (גילגולים), נעשית בפועל ב"סביבת עבודה" שמכילה השפעות סביבתיות ועבודה פנימית:

בחלק הטבע: **ההשפעות של סביבת** הדומם הצומח והחי, על הגוף החומרי, על מערכות הקיום הקיום הגופני (שיווי משקל, נשימה, שתיה, אכילה, מין וחיבור {משפחתי, חברתי, קהילתי, לאומי, כלכלי, תרבותי וכו'}), על מערכות הפנימיות הכוללות את התנועה, החושים, הרגש, היצירה, ההשכלה והרוחניות, על קיומה ואיכותה של התנועה במערכות אלה, תנועה במרחב באופן המילולי, המושגי, החווייתי, הרגשי, היצירתי והמושכל. תנועה שהיא המרכיב המעיד על חיותו של הנברא, גופו ונפשו ומתקיימת בין שני קצוות הופכיים זה לזה – זכר ונקבה, חם וקר, מתוק ומר, מענג ומייסר, ספרתי ומופשט וכו'. **עבודה פנימית** תחשב כזאת שהנברא, בחלק הטבע שבו, מסוגל להשיג בפועל את ההשפעות הסביבתיות הנ"ל, יחד עם המבנה הגנטי היחודי לו ולהוסיף עליהן את נקודת זווית האבחנה האישית היחודית לו בלבד.

בחלק רוחני: **השפעות ה"סביבתיות"** של השתלשלות העולמות העליונים (עוה"ז, עשיה, יצירה, בריאה, אצילות, א"ק, א"ס ב"ה), השפעות מערכת "נשמת אדם הראשון" על מרכיביה (שמקבלות את שמות התואר בשפת הענפים מהדומם, הצומח והחי, בחלק הטבע שבאדם), השפעות מערכת השתלשלות האור העליון, דרך מערכת עולמות העליונים ובהתאמה לחלקי "נשמת אדם הראשון" על פי שורש נשמתו של האדם, השפעת נפשות, רוחות ונשמות השותפים לו בשורשי נשמתו בעודם לבושים בשר ודם ושאינם לבושים בחומר, לכדי חיבורים וזיווגים המשמשים מרכבה וכלי להשפעת אור העליון והתנועה בנצח שאין בו עבר הווה ועתיד והוא כולו אחד. **עבודה פנימית** תחשב גם בחלק זה שבאדם, באופן שמקבל את ההשפעה החיצונית, אוהז בה ומשפיע אותה, בתוספת היחודית לו בלבד, לכל אחד ממרכיבי הסביבה שמאפשרת לו את התנועה בכל אחד מהמרכיבים הנ"ל ולמערכת הבריאה בפרט. עבודה שהיא "נושאת פירות ואיבים"

בדרך להשגת המבנה השלם, כוחות הבריאה מוציאים ומכניסים אותו מהמסלול, בתחילה כאמצעי "השגחה" שעיקרו בתחילה, הנחלת אחיזה והשגה בהנהגת "שכר ועונש" על הפעולה עצמה ואח"כ אחיזה והשגה בהשתלשלות "סיבה ומסובב" על מחוללי הפעולה. אח"כ הכניסות והיציאות מהמסלול, מטרתן לשובב עבורו את המנופים ונקודות האחיזה בדרך להשתוות הצורה עם מערכת הבריאה והשותפות בין שווים בתהליך הבריאה. יכולות האיבחון והריפוי בכל אחד מהשלבים, תוך העזרות במשוב הסביבתי והעבודה הפנימית, הם מרכיב מפתח בשמירה על נתיב התנועה בדרך ועל התיקון בהינתן סטייה מהמסלול. בכל רמה ושכבה, בחלק הטבע וחלק הרוחני, בעליות ובירידות, בכניסות והיציאות.

בניית היכולות האלו, המאבחנת והמרפאה, צריך שתעשה בשלב הגופני הראשון, שהוא חלק הגלוי והניכר ביותר בדרך והתבנית הזאת תהיה הבסיס והתשתית להשגת שאר המדרגות בדרך. התכלית שיש לשתי אלה וצריך שתלווה את בנייתן, היא תכלית שכלול המודעות והרחבת התודעה. תכלית שמאירה על שתי הראשונות והנקודה השלישית המכוונת. הכוונה שמולבשת גם בשכלול יכולת האבחנה, גם בזאת המרפאה וגם בהדדיות שבין שתיהן לקראת תכלית הרחבת ושכלול התודעה.

בגוף הגשמי, בחלק הטבע שבו, מערכות רבות שונות שמאפשרות את האבחנה ושהן שער לריפוי: מערכות השרירים, מערכת החשיבה המניעה, הזיכרון שמכיל את דפוסי התנועה השרירית יחד עם דפוס התנועה וכן מערכות החישה, הרגש/חוויה, היצירה/ביטוי, ההשכלה והרוחניות. באבחנה והריפוי, רצוי להתחיל במערכות התנועה השרירית ושיווי המשקל, מכיון שהמשוב שמקבלים באמצעותן כולל את התנועה השרירית, החושית (ששת החושים – ראייה, שמיעה, ריח, טעם, זמן ומישוש), החויתית (כואב נעים, מצחיק עצוב וכו') ההבעתית (שפת הגוף, הדיבור, היצירה, הריקוד וכו'), שכלתנית (הסיפרתית לינארית והמופשטת/אקראית) והרוחנית (שכבות וסוגי המחשבה המניעה – מחשבת תנועת הכיוון וההרפיה, ההולכה העיצבית, הולכת הנוזלים בגוף, הולכת האוויר, פעולת הבלוטות וכו')

הרחבה על תקצירים כולל תמונה

סיכום